

Městská knihovna v Praze

DVĚ NOCI S DÍVKOU
ANEB
JAK OKRÁST ZLODĚJE

Josef Topol

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Městská knihovna v Praze

Dvě noci s dívkou
aneb
Jak okrást zloděje

Josef Topol

Znění tohoto textu vychází z díla [Dvě noci s dívkou aneb Jak okrást zloděje](#) tak, jak bylo vydáno v Praze nakladatelstvím Dilia v roce 1991.

§

Text díla (Josef Topol: Dvě noci s dívkou aneb Jak okrást zloděje), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 24. 1. 2019.

OBSAH

Osoby 6

První noc 8

Druhá noc..... 65

Osoby

DOLF

RÓZA

EMILKA

RUDOLF

DOKTOR

DAVID

DÍVKA

Sedm muzikantů s dechovými nástroji

Sedm myslivců s ručnicemi

Tři muži s baterkami

... než býti zvířetem, chci být raději absurdním.

— Arthur Breiský

První noc

Dva hrací prostory: vpředu interiér, vzadu zahrada. Je večer.

Zahradou přichází Dolf, na cestu si svítí baterkou. Její světlo chvílemi ozáří kostrbaté kmeny stromů a skupenství divoce rostoucího křoví. Zdátky a jenom v poryvech větru sem doléhá táhlý zvuk dechovky, tříštěný ozvěnou.

Jak se Dolf blíží, interiér vpředu začíná být slabě zřetelný; ohraničen je imaginárně: skoro neznatelně přechází ve vzrostlou zahradu, v níž upoutá pozornost rozložitý starý strom bez listů (je pozdní podzim). Dolf se maličko nahrbí, ale dlouhá převislá větev mu srazí klobouk z hlavy. Zahrozí stromu, přiblíží se k domu, čistí boty navykle o rohož, se zlodějskou opatrností vstoupí do interiéru, chvíli váhá na místě – Vyzuje se z vysokých bot, v ponožkách jde dopředu. Přistaví židli pod těžký kovový lustr, na kterém je věnec nahých žárovek. Utáhne jednu z nich v objímce – do interiéru pronikne mdlé nažloutlé světlo: stranou stojí oválný stůl se židlemi, vpravo se točí dřevěné schody se zábradlím. Po bočních stranách ohraničuje interiér různě poskládané haraburdí; v mdlém polosvětle to vypadá jako bizarní skladiště krámů. Na trámech visí hudební nástroje (zvláště dechové), stranou stojí několik notových pultů. Před nimi jakási figurína přehozená hustou sítí, která se podobá prosvítavé pavučině (připomíná to „sochu před odhalením“). Šicí stroj, kamínka se složitě vedenou komínovou rourou a masívní rozložitá almara; na almaře a dřevěném zábradlí schodiště je nápadná fantaskní řezba větviček se zeleným listovím.

Dolf v šedém svrchníku s černou páskou na rukávě a v tmavém klobouku se marně pokouší otevřít almaru. Stoupá na špičky, rukama šátrá po almaře, ale nabere jenom prach. Mračí se, jde k figuríně, omakává ji u nohou. Rozhlíží se, přemýšlí, zkusmo prohledává haraburdí po jedné straně. Jde ke stolu, zarazí se, nohou šátrá po koberci. Rychle klekne, přehrne koberec, loví pod ním – v ruce má klíč. Běží k almaře, vteřinu naslouchá, odemkne almaru – vytáhne načatou láhev rumu.

V zahradě se objeví Róza, slabě osvětlená studeným „měsíčním světlem“. Má černý klobouk se smutečným závojíčkem, přes ruku kabelku, jde zvolna, pohroužená, se sklopenou hlavou. Kloboukem zavadí o převislou větev, vyplétá závojíček.

RÓZA: Pod tebou se něco nasedal!... A ty mě šleháš do obličeje. Jak to dřevo! Necítíš s námi.

Vpředu Dolf si už podruhé nahýbá z láhve – v tu chvíli začne Róza otírat boty o rohožku. Dolf v horečném spěchu vrací láhev do almary, v rychlosti si nacpe do pusy chlebiček, zamkne, klíč šoupne pod koberec – to už Róza vstupuje do interiéru, zavadí o Dolfovy boty, ale vyhne se jim. Dolf rychle pohybuje čelistmi. S Róziným pohybem dopředu přechází oklikou dozadu. Róza došla pod lustr, zamyšlená, roztržitá, stahuje z rukou černé rukavice.

RÓZA: A nakonec mu přišlo dost lidí. To je let, co se neukázal na ulici. Kde je Rudolf? *(Vyrhne závojíček, odšpendluje si klobouk, blíží se k Dolfovi.)* Když jsem přicházela, jako by tam nahoře bliklo světlo. *(Vzdychne.)* Těch muzikantů! Byl to skutečný hold. Dolfe?

Róza se poprvé pozorněji podívá na Dolfu, Dolfovi zaskočilo, dusí se, uniká Róze dopředu, Róza zamyšleně s pohledem na Dolfu.

RÓZA: Řekni sám: to už nebyl život. Ba ne, tatínkovi je líp –
Dolf se zakucká, bezmocně se ohání rukama.

RÓZA: Dolfe!

Vyplašená Róza běží k Dolfovi, buší ho do zad, Dolf před ní utíká, najednou se zastaví, vydechne, osouší si obličej, sedá na židli.

DOLF: Na mně vyvstal smrtelný pot. *(„Fofruje“ kloboukem.)*

RÓZA *(špičkou střevice shrnuje pokrčený koberec):* Dokud žil, jako by nám kryl záda. A najednou se otevřel hrob. Dolfi, blázínku – ty lumpe!

Róza se zarazí, klekne rychle na zem, šátrá rukou po koberci, Dolf se schoulí na židli, obličej si zaklopí kloboukem, hlasitě pohekává. Róza najde klíč jinde, než čekala.

RÓZA: Podruhý ten klíč spolкну.

DOLF *(po ní pokukuje):* Taky ti ujížděly nohy z toho kopce?

RÓZA: Pochová otce a to je první, co udělá: glogloglo! *(Strhne mu z obličeje ruku s kloboukem.)* Já myslela, že pláče! *(Vzlyká.)*

DOLF: Sáhni mi na ruce.

RÓZA: A co teprv moje. A nohy. *(Mne si tváře, vlídněji.)* Jako by i ten vítr naříkal.

DOLF: Otec to měl rád. *(Prochází se, pomlaskává.)*

RÓZA: Až mi slzely oči, jak to zvedalo prach.

DOLF: Je to tady jak na vidrholci, říkal, ale kousek do nebe. Nemoh pochopit, když lidi odcházeli.

RÓZA: Loučíme se s naším kapelníkem. To řekli pravdu.

DOLF: Já moh taky zůstat ve městě...

RÓZA *(se pudruje, nepřítomně):* Jak se to asi neslo po těch kopcích!

DOLF: A otevřít si pořádnou dílnu.

RÓZA: Tak nezahráli nikomu.

DOLF: Kdepak dílnu. Závod, módní závod.

Dolf pověsí svůj svrchník na stojací věšák pod schody, má na sobě roztřepenou vestu z králičí kůže. Róza navléká klíč na černou stužku.

RÓZA: Na krku ho budu nosit. Ani v noci ho nesundám.

Oba se zaposlouchají, podívají se ke stropu.

RÓZA: Jako by se i ten dům loučil. *(Jde ke schodům, dívá se nahoru.)*
Rudolfe? *(Stoupá do schodů.)* Třeba je tam zalezlý a pláče.

Dolf se uchechtne, Róza se po něm prudce otočí.

DOLF: Nedělej si iluze, Rózo.

RÓZA: Viděl jsi ho?

DOLF: Šel s muzikou.

RÓZA: Rudolf? *(Shýbne se pro něco.)* Pudřenka.

Dolf krčí rameny, rukama prohledává trepky, obě jsou v prstech děravé.

RÓZA: Přece by dneska nešel s muzikou.

Dolfovo mlčení ji znervózní.

RÓZA: Šel nebo nešel?

DOLF *(se pitvoří, trepky navlečené na rukou):* Takhle, pozpátku, dirigoval otcův marš.

RÓZA *(poděšeně):* Co řeknou lidi? Co nám řeknou?

DOLF: Vezmu si otcovy pantofle.

RÓZA: Sebereš se a půjdeš pro něj.

Dolf jde k věšáku a pomlaskává si.

RÓZA *(ho sleduje):* Poslala bych toho pravého. Půjdu sama. *(Navléká si rukavice.)* Kdo moh tady ztratit pudřenku. *(Dá pudřenku do kabelky.)*

DOLF: Nechod' tam, Rózo. *(Sebere jí druhou rukavici.)*

RÓZA: Tatínka, dej mu Pánbůh nebe, jsme vždycky omejvali, když přišel z pohřbu.

DOLF: Co jiného na tom světě měl?

RÓZA (*natáhne ruku, Dolf jí nerad podá rukavici*): Teď už zbývá jen Rudolf.

DOLF: Naše hlavička.

RÓZA: Moje poslední naděje.

DOLF: My na ocet, on na semeno.

RÓZA: Je přecitlivělý. Vnímá věci, o které my nezavadíme.

DOLF: Proto se na hřbitově křenil.

RÓZA (*vrtí hlavou*): Usmíval se.

DOLF (*bere ze stolu Rózin klobouk*): Asi mu to nedošlo.

RÓZA (*se usmívá*): Učaroval mu ten helikón. Zrovna v něm zapadalo slunce.

Scénu ozáří denní světlo; má to lahodnou atmosféru jiskřivého podzimního rána. V zahradě mezi větvemi rozložitého stromu probleskuje slunce, v růžových keřích se rozzáří barevné skleněné koule, v interiéru mezi haraburdím se zatřpytí mosaz dechových nástrojů. Ze schodů sestupuje Rudolf, polonahý, s osuškou kolem beder, ručníkem si vytírá mokré vlasy. Dolf stojí u figuríny, na hlavu jí nasadil Rózin klobouk se závojíčkem, pitvoří se před ní; švitoří, škrobeně se uklání, špitá jí do ouška, nabízí rámě, povyhrne jí síť nad kotníky, kleká si v obřadném romantickém gestu, levou ruku na srdci.

RUDOLF (*ho chvíli pozoroval*): Dolfe, Dolfe! Pořád mezi sukněma?

DOLF (*po něm švihá krejčovským metrem*): Práší se ti od huby. Jediné, co umíš.

RUDOLF (*ho odráží ručníkem*): Tak mě vyuč svému řemeslu.

DOLF: Mému umění?

RUDOLF: Dokud nepoznám finesy, budu se dívat na tvé umění jako na píchání jehlou.

DOLF (*u šicího stroje*): Tadyhle máš vzor a tady látku. Ten vzor mi křídou překreslíš na tu látku.

RUDOLF: Musím se držet vzoru?

DOLF: Jak se nepřidržíš vzoru, jsi vedle. Nedokázal jsem snad něco? – Dokázal.

RUDOLF: „Neboť jsem se přidržel vzoru.“

DOLF: Ted' to klidně mrskám od voka, jenže to už to mám takříkajíc ve voku.

RUDOLF: Jsme v zemi, kde i krejčík má svou filozofii. A umí ji aplikovat.

DOLF: Já si chci života užít, ne se užírat, vychutnat a ne se disgustovat.

RUDOLF (*pokyvuje hlavou*): Ožírat se a diskutovat, na to nás užije.

DOLF: Dokud jsem byl mlád a hladov, všechno mi vonělo ideálem – ted', když jsem syt a stár, žiju už jen od jídla k jídlu.

RUDOLF (*obejme lehce figurínu*): Oplzlý staroch, neposlouchej ho.

DOLF: Já si na svoje radovánky jehlou vypíchám, ale ty... (*Cvaká nůž-kama.*) Vojnu na tebe, vojnu! (*Řve, pohupuje se v kolenou.*) Dřep – vztyk – dřep – vztyk – dřep – vztyk – dřep – vztyk – dřep –! (*Zkoprní, sahá si na zadek.*)

RUDOLF (*ho obešel*): Pamatuj na lidi. Co řeknou.

DOLF: To je mi putna.

RUDOLF (*jde ke schodům*): Existuje přímá souvislost mezi naší netečností a potopou světa.

DOLF (*se pitvoří, pobíhá jako kohout, mává „křídly“, košile mu vylezla z kalhot*): Jsme slepičí mozky.

RUDOLF: Mysli na to.

Zmizí na schodech. Dolf strhne figuríně klobouk z hlavy. Zarazí se, ohlédne se po Rudolfovi, vypne hrudník, lokty přitáhne k tělu, dvakrát skřehotavě zakokrhá, zabuší lokty – s jeho „kokrháním“ světlo pohasne, vrátí se noc, všechno je jako předtím.

RÓZA (*zamyšlená*): A jak ho spouštěli do hrobu, najednou ta mosaz potemněla. Klobouk!

DOLF: Nechod' tam, Rózo, uděláš mu scénu. Z ostudy budeme mít kabát.

RÓZA (*chladně*): Ten klobouk, Dolfe.

DOLF (*obchází stůl*): Chudák otec moh vyletět z kůže, jen jsi nakoukla do výčepu.

RÓZA: Rozmysli si to. Jedna...

DOLF (*couvá před Rózou kolem stolu*): Pak chceš pro Rudolfa ženskou!

RÓZA: Dvě...

DOLF: Tady ji nevysedí!

RÓZA: No počkej –

Róza sáhne po klobouku, ale Dolf ho v posledním okamžiku vyhodí do vzduchu, klobouk se zachytí na lustru.

DOLF: Je po ptákách.

Róza běží pod lustr, zvedá ruce, marně čeká, že klobouk spadne.

RÓZA: To ti nezapomenu, Dolfe. (*Vyskakuje, ale na klobouk nedosáhne.*)

DOLF: Nebudeme skákat, jak ty hvízdáš. Unisono, žádný první housle!

Róza si k lustru přistaví židli, vyleze na ni, natahuje se po klobouku.

DOLF: Tys neměla nikdy chlapa, to je to.

Róza na židli ztratí rovnováhu, vyjekne, Dolf polekaně přiskočí, pomůže jí ze židle.

RÓZA *(v Dolfově náručí):* Zatočil se se mnou svět.

DOLF *(ji složí na židli):* Rum, kapka rumu!

Dolfovi se nedaří rozvázat stužku s klíčem, kterou si Róza uvázala kolem krku, vezme velké krejčovské nůžky, přestřihne stužku, odemkne almaru, naleje z láhve do skleničky, vtlačí ji Róze do ruky, sám si po chvíli nahne z láhve. Róza drží skleničku mrtvě v ruce.

RÓZA: Co já tohle mám?

DOLF: Cintáš si po šatech.

RÓZA *(se skoro pochlubí):* Já jsem vždycky měla závratě. *(Upije, ošklíbne se, smočí ve skleničce prst, potírá si spánky.)* Jen se pode mnou otevře hlubina, je konec.

DOLF *(se podívá bezděky ke stropu):* Moc si toho bereš. Kdo se nestaral, taky umřel.

RÓZA: Třeba se mě Pánubohu zželelo, že mě vidí tak samu, a poslal mi starost, aby se mnou líhala.

Dolf se uchechtne, ticho.

DOLF: Až já vám zničehonic umřu...

RÓZA: To se tobě nestane...

DOLF: Vy byste to poznali, až bych scházel!

RÓZA: Kam se podívám, všechno chátří... Jednou nám to spadne na hlavu.

DOLF: Tak spadne. *(Hřeje se u kamen.)*

RÓZA: Já už radši neotevírám okno. Bojím se, aby nevypadlo ze zdi.

Vezme Dolfovi láhev, kterou držel za zády, dá ji do almary.

DOLF: Otec byl někdo, všechna čest. Když si vzal frak, a jemu padnul, tak to byl pánbůh.

RÓZA: Pořád ho vidím, jak jde po zahradě a proutkem šlehá do vzduchu. To bylo jeho.

DOLF: Se mnou jednal jako s pohůnkem.

RÓZA: Těch not, co jsem se mu naopisovala.

DOLF: Byly doby, že moh stovkama dláždit náves, vydělal balíky, a kde nic tu nic, žít moh jako v chlívků, tak je to.

RÓZA: Jen se dívám, že nenechal závěť. A všechno jsme prohledali...

DOLF: Neměl vindru.

RÓZA: Jsou tu věci, šperky po mamince...

DOLF: Můžeš je nosit.

RÓZA (*se zasměje*): Když jdu na zahradu!

Ticho.

RÓZA: Jako by tam něco kníkalo.

Oba se zadívají ke stropu.

DOLF: Kručí mi v břiše. (*Zívne se zaskučením.*)

RÓZA (*zamyšleně*): Kdo moh tady ztratit pudřenku? Stříbrná...

Scénu zaplaví denní světlo: je blíž k poledni, slunce v zahradě postoupilo. Z boku za almarou vyjde Rudolf, neoblečený, v jedné ruce list papíru, soustředěně ho pročítá. Róza zastaví Rudolfa, upravuje ho, zapíná mu košili.

RÓZA: Knoflíček! Ty to prádlo ze sebe zrovna rveš.

RUDOLF (*roztržitě*): To ona.

Róza vzdychne, vezme jehlu a nit, přišívá Rudolfovi na prsou knoflíček.

RUDOLF (*zahleděný do papíru*): Milá couru.

Róza sebou šhubne.

RUDOLF: Je to silný výraz?

RÓZA: Až dost.

RUDOLF: Divizno.

RÓZA: To nedává smysl.

RUDOLF (*políbí letmo Rózu*): Tak divizno. (*Opravuje v textu.*)

RÓZA: Že si dneska zajdeš k holiči?

Rudolf se na ni tázavě podívá.

RÓZA: Kvůli tatínkovi.

RUDOLF (*pokyvuje hlavou*): Jeho zásluhou mám dvě nohy, abych ji sevřel koleny, dvě ruce, abych ji moh podebrat v zádech, a ukončené je to dílko jeho rozmaru mou hlavou. Finis coronat opus.

RÓZA (*užasle*): Rudolfe...

RUDOLF: Co s tou hlavou, to už mi neřek.

RÓZA (*vzdychne*): Tys ho nezažil v těch lepších letech, kdy byl na vrcholu slávy. Všude ho zvali, přátelé si u nás podávali dveře...

RUDOLF: Kde jsou všichni? (*Ticho. Rudolf skládá list papíru.*)

RÓZA (*mu kartáčuje kalhoty*): Kde ses válel?

RUDOLF: S mou dívkou. Byl jsem chvíli vespod.

Róza se na něho podívá.

RUDOLF: Myslím, že jí poroste břicho.

RÓZA: Ale fuj.

RUDOLF: Klidně jsi spala. Nenudím tě?

RÓZA: Nikdy mě nenudíš.

RUDOLF: Vzala to hákem. Skoro bych řekl, že to odbyla.

RÓZA: Tak si najdi jinou, Rudolfe!

Rudolf se na ni tázavě podívá.

RUDOLF: Já si od ní tolik nesliboval.

RÓZA: Potom nechápu –

RUDOLF: Ze stesku, Rózo, ze stesku. Řeč vázla, slov se nedostávalo...
Spadli jsme do toho jak do studny. Dvě olova, dvě olova. (*Opře se lehce o figurínu.*)

RÓZA (nejistě): A pak?

RUDOLF (jí unikne): Hovadiny.

RÓZA: Co říkala?

RUDOLF (škurbe sebou): Dohromady nic. Zrovna jí píšu, že toho mám dost. Dáš mi to na poštu? (*Podá Róze složený papír.*)

RÓZA: Spolehni se.

RUDOLF: Samé sprostárny. Ani to nečti.

Rudolf rychle vyběhne do schodů, zmizí. S jeho odchodem se vrací noc, všechno je jako předtím. Róza stojí pod schody, dívá se nahoru.

RÓZA: Tam někdo chodí. Ty to neslyšíš?

DOLF (u šicího stroje): Jsi magor. Zajdi k doktorovi.

RÓZA: Dokud byl on, nikdo si na nás netrouf. Ale teď...

DOLF: Pořídíme si psa.

RÓZA (se po něm pátravě podívá): Snad se nedáš do šití?

DOLF: Noc je dlouhá.

RÓZA: Honit kšeft, když je druhému úzko.

Začne hrčet šicí stroj, Róza došla k zahradě.

RÓZA: Rudolfe!

Ticho.

RÓZA: Rudolfe, jsi tam?

Dolf si tiše pobroukává při práci.

RÓZA (*k němu dojde*): Víš, co děláš?

Dolf se tázavě podívá na Rózu.

RÓZA: Ty si zpíváš. Ty si prostě zpíváš!

Oba se zaposlouchají.

RÓZA: Někdo ťuká na okno.

DOLF: Meruňka.

RÓZA: Cože?

DOLF: Větev od meruňky.

Poryv větru.

RÓZA: Vítr!

Róza stojí vzpřímená, Dolf se také zaposlouchá: v zahradě ve větru o sebe narážejí stíny větví. Mezi stromy se objeví Emilka, vleče velkou nákupní brašnu, zavadí kloboukem o převislou větev, upustí zelné hlávky, které tiskla pod paží.

DOLF: Táhne zima.

EMILKA (*v zahradě*): Hrom do té větve! (*Cloumá větví.*) Kdo z nás povolí?

DOLF: Proto se to tak mele. Tanec kostlivců.

Emilka v zahradě se zakymácí, jak se kus větve s praskotem ulomil.

EMILKA (v zahradě): A hotovo. (Zvedne brašnu a zelné hlávky, větev táhne za sebou.)

RÓZA (si sedá ke kamnům): Co sis to broukal? Dolfe!

Dolf si pobroukává svou písničku, Róza se zimomřivě choulí, dívá se úkosem ke stropu. Mezitím Emilka došla „na práh“, zakopne o Dolfovy boty i o větev, která se jí připletla pod nohy, padne na kolena, brašna s nákupem se rozsype, hlávky se kutálejí po zemi.

RÓZA (ztuhne): Už je to tady! Rudolf! Opilý!

Dolf s baterkou osvítí Emilku, té je do breku i do vzteku, šermuje rukama před světlem, které ji oslnilo.

EMILKA: Jako bys nikdy neupad.

RÓZA (s úlevou): Emilko!

EMILKA (hodí větev dopředu): Že mi to ale nedaroval, neřád! Kdy mi sem namontuješ světlo? Na co tě v tom baráku mám? Jednou se tu přerazím. (Zvedá brašnu.) Budou ze mne dvě.

DOLF: Jedna stačí.

EMILKA: Ucho se mi urvalo – vem ty hlávky!

Podá Róze zelné hlávky.

EMILKA: Tak pitomě jsem sebou ještě nelupla.

Uvidí Rózu, jak tiskne zelné hlávky k prsům. Směje se.

EMILKA: Rózo, tebe vidět, jak držíš zeli!

RÓZA: Jak já se lekla!

EMILKA (sbírá rozsypané věci, skládá je na stůl): Nemít Emilku, jste bez večere, pískáte kudlu. Hlavně že mám polohrubou mouku, navážíme knedlíky – –

RÓZA: Co ta větev?

EMILKA (*provinile*): Pro tebe mám šampón. Plihnou ti vlasy. (*Dolfovi.*)
Pro tebe nic. (*Krátce se zasměje.*) Sáhni mi do kapsy.

Emilka zvedne ruce, Dolf jí sáhne do kapsy, vytáhne vajíčko.

EMILKA: Tak moment! (*Vezme od něho vajíčko, v údivu.*) To jsem padla
přímo mistrovsky! (*Nastaví Dolfovi druhý bok.*) Tady, na!

*Dolf jí znovu sáhne do kapsy, z ní vytáhne stočený provázek, dlouhou
smrkovou šišku, růženec, zabalený do ubrousku, a svazek klíčů. Emilka se
zachmuří.*

EMILKA: To jsem blázen. Ba ne, už to mám. (*Sáhne do zářadří pod ka-
bát, vytáhne krabičku krátkých doutníků.*)

RÓZA: Doutníky!

DOLF: Tys mi četla myšlenky.

EMILKA: Víím, že ti došly. To není všechno! (*Znovu loví po kapsách.*)

RÓZA (*příchodem Emilky se jí ulevilo*): Ty jsi utrácela.

EMILKA (*najde v kapse malou kulatou krabičku*): Mentolový. Krásně
vás to provětrá. (*Sedne si, ticho.*) Chudák tatínek, už přenocuje
jinde.

DOLF: Co zbude z člověka?

RÓZA: Odkud je ta větev?

EMILKA: Ze stromu.

RÓZA: Z tatínkovy sakury!

EMILKA: Tak blbsky čouhala: někdy člověk chvátá – Byla jak živá.
(*Rozkošnický se protáhne.*)

RÓZA: Tak to bude za chvíli se vším.

DOLF (*si chystá doutník*): Taky tě párkrát majzla do ksichtu.

EMILKA: Udělám vám lipový té s medem. To bylo tatínkovo, když se chudák dal na pokání a zavoněla mu domácí strava. *(Vzdychne.)* Stejně nejlepší bylo, dokud nebožtík tatínek byl živ. Co zemřel, tak se dveře netrhly.

RÓZA: Není divu.

EMILKA: Abych vygruntovala. Ted' už nikomu neotevřem. Vyprovodili ho, tak co.

RÓZA: Dolfe, pouštěj to do kamen, bud' tak laskav. *(Emilce.)* Rudolf tu není.

EMILKA: Sedí v hospodě.

RÓZA: Tys ho viděla?!

EMILKA: Těch chlapů, co se dneska zlinkuje! Tam se vidí, jak byl tatínek populární.

RÓZA: A co Rudolf?

EMILKA: Je v sedmém nebi. Přehrávají mu tatínkovy písničky, až mě mrzelo, že musím jít. A obzvlášť tahle, tu měl otec rád!

Emilka si začne prozpěvovat, kolébá se na místě, podkasá si dlouhý svrchník a lehce krouží kolem stolu – S jejím pohybem přichází denní světlo, kosé, odpolední. Zpod schodů vyšel Rudolf, má na sobě tmavý plášť bez rukávů, s prostříhy pro ruce, míří k zahradě.

EMILKA *(se zastaví):* Kam jdeš v tý hazuce?

RUDOLF *(dojde k zahradě, dívá se do ní):* Hledám otce.

EMILKA: Dneska ho vyprovodíme.

RUDOLF: Už?

EMILKA: Odpočine si od nás.

RUDOLF: Trápili jsme ho?

EMILKA: Víš, jak vrčel. Ale někdy, když jsem mu posloužila – to byl sladkej!

Emilka kleká na zem, na klíně váže kytici drobných chryzantém. Rudolf jde k Emilce.

EMILKA: Co tvá holka?

RUDOLF: Dělá pokroky. V noci přede mnou sfoukla svíčku.

EMILKA: To průvan. Jen mě mrzí, že nemáte děťátko. Bylo by jistě veselější než my.

RUDOLF (*zvedá rukama pláštěnku*): Líbí se ti? Sám jsem si to vymyslel, jedné dlouhé, předlouhé noci...

EMILKA: Je to trochu dlouhý. (*Prohlíží hotovou kytici, se zalíbením.*) Všichni umřem.

RUDOLF (*k ní přiklekne*): Tohle že by měla smrt oškubat?

EMILKA (*se směje*): Jinej mě nechce.

RUDOLF (*mentorsky*): Vem si poučení z květin.

Rudolf jí cuchá vlasy, Emilka se směje, uhýbá mu.

RUDOLF: Vem si poučení z pampelišky. Kvete na samém konci, až tam nastavila smrti svou korunku – a ty s tím nenaděláš nic.

Emilka mu uklouzne, vyskočí, znovu se otáčí s podkasaným svrchníkem.

RUDOLF (*vezme od ní kytici, jde k zahradě*): Jenom nedat kůži lacino.

EMILKA: To víš!

Emilka mává rukama, Rudolf odchází zahradou. S jeho odchodem se vytrácí denní světlo, vrací se noc, všechno jako předtím. Emilka, jak se otáčela v prostoru, přepadne lehce přes židli, zachytí se opěradla. Róza ji zamýšleně sleduje.

RÓZA: Aby se tak vrátil opilý.

EMILKA: Kdepak, sluší mu to.

DOLF: Taky jsem na tom seděl celou noc.

EMILKA: Jemu černá jde náramně k pleti.

RÓZA: Nevím, nevím, byl jak bledule.

EMILKA: Je bled'oučkej.

RÓZA: A rozcuchanej byl...

DOLF: To vítr.

EMILKA (*se zasměje*): Mně to nadzvedalo sukně.

DOLF: Vlasy má po otci, neklidný.

Ticho.

RÓZA: To se udělala tma.

EMILKA: Můžem držet černou hodinku.

DOLF: Dneska!

EMILKA: Tak rozsvítíme. Dneska aspoň tři.

Emilka přistaví židli pod lustr. Dolf ji přidržuje, Emilka utahuje žárovky.

RÓZA: Ona ho v té hospodě nechá.

EMILKA: A čtvrtou za Rudolfa, ať je světlo.

RÓZA: Taky jsme sedávali potmě.

DOLF: A civěli do blba. (*Přiblížil se k Róze, dělá na ni „obličej“.*)

RÓZA (*šermuje rukou*): Já tě slyším ráno, jak buchcáš.

Emilka našla na lustru Rózin klobouk.

EMILKA: Rózo! Chytej! (*Slézá ze židle.*) Tomu chlapovi tam taky uletěl klobouk. Tomu, co stál u márnice, s tím doktorským kufříkem.

RÓZA: Já si nevšimla.

DOLF: Kdepak Emilka, tý neujde jedinej chlap.

RÓZA (*zamyšleně*): A chytil ho, ten klobouk?

EMILKA (*se pitvoří*): Takhle za ním fofroval po hřbitově!

DOLF: Bylo mi divný, kam farář kouká.

EMILKA: Jenže já ten klobouk potom našla. Zachytil se v bezovém keři.

RÓZA: To není možné.

Emilka vytáhne z kabátu pomačkaný klobouk, rovná ho přes koleno.

EMILKA: Pěkná hučka.

DOLF (*si zkouší klobouk, prochází se v něm*): Mně by byl.

RÓZA: Já s tím nechci nic mít.

EMILKA: Je tvůj, Dolfe. Máš ode mě klobouk. (*Róze.*) Určitě's ho taky viděla, toho chlapa. Přišel pokondolovat. Tak tě zvláště držel za ruku...

RÓZA: Já ho neviděla.

EMILKA (*si k nim sedá*): Měl to krásný, tatínek...

RÓZA: Byl to pohřeb – a ne že vás někde jen tak zahrabou.

EMILKA: Kouřil lepší, Dolfe, než ty. Silnější.

DOLF: Byl taky lepší na plíce.

EMILKA: Měl je vyfoukaný z těch trumpet.

DOLF: A vyměřili mu slušnou penzi, měl na to.

EMILKA: Ještě minulý pondělí mě hnal pro nějakou desku. A už si ji ani nepřehrál.

RÓZA (*škube to s ní*): Ale on se ptal po nějaké desce!

EMILKA (*se lekne*): Já ji zapomněla v almaře. Už jo! (*Běží k almaře, horlivě hledá, najde desku v obalu, pokřičuje se.*) Ta má hlava! (*Prstem utře slzičku.*) Že tys mi, Rózo, něco neřekla!

RÓZA: To je ten čurbes!

EMILKA: Tu, co chtěl, stejně neměli. Dali mi podobnou.

DOLF: Aspoň si ji někdy přehrajem. (*Jde stranou, kde mezi haraburdím stojí gramofon, nasazuje desku.*)

RÓZA (*přísně*): Dneska si nebudeme hrát! (*Emilce.*) Jen mi nejde z hlavy to vajíčko. Že ti ho nezabalili a že jen jedno –

Emilka sklopí provinile hlavu.

RÓZA: Ono tě to jednou vytrestá.

V zahradě se objeví David. Je v přiléhavých kožených kalhotách v krátké kožené bundě, přes rameno má vak, v jedné ruce objemný kufr, v druhé brašnu. Jde zvolna, jako by v zahradě bloudil, chvílemi se vyplašeně zastaví, ohlíží se vzhůru do větví, které se zmítají ve větru.

EMILKA (*se dívá ke stropu*): Jako když tam něco šplouchá.

RÓZA: Já slyšela kroky.

DOLF: Ženský bláznivý.

RÓZA: A nejde se tam podívat. Kdepak! (*Hledá nervózně v kabelce, vynadá bezděky pudřenku.*)

EMILKA (*se zájmem*): Pudřenka? Odkud to máš?

Podívá se tázavě na Rózu, ta rychle vrátí pudřenku do kabelky, znovu v ní hledá. David v zahradě došel pod rozložitý strom, uviděl dům, složí zavazadla, zapálí si cigaretu, dívá se k domu. Vpředu Emilka svlékla svrchník, dává ho na věšák. Má na sobě domácí šaty, trochu velké, se zástěrou.

DOLF: Co hledáš, Rózo?

RÓZA: Kapesník.

DOLF (*zvedne kapesník ze země*): Tady ho máš.

RÓZA: Ten já nehledám! (*Čistí si nos.*)

EMILKA: Tak co?

Róza se náhle rozeštká v návalu pláče, křečovitě se chytí Emilky, ta nad ní stojí bezradná. Róza se rychle vzpamatovává, odstrkuje Emilku, ta jí cípem zástěry osouší tvář. Vezme Rózu kolem ramen, přitiskne svou hlavu k její.

RÓZA (*se uklidňuje*): Snad jsi nebyla u hrobu v té zástěře?

EMILKA: Měla jsem přes ni kabát.

RÓZA: V zástěře!

Emilka zůstane zaraženě stát.

DOLF (*u gramofonu, loudivě*): Aspoň kousek si pustíme.

RÓZA (*přepočítává drobné, které vysypala z kabelky*): Emilko, tu větev dáš laskavě tam, kdes ji vzala. Nebo si z toho uděláme chlívěk.

Dolf pustí gramofon. David v zahradě se vyhoupne na silnou větev, visí na ruce, komíhá nohama. Emilka táhne větev do zahrady. Z gramofonu se ozvou první takty: árie Figara z Rossiniho Lazebníka sevillského. V zahradě Emilka ukládá větev ke špalku se zaseknutou sekyrou. Bezděky se rozhlédne, uvidí Davida. Popojde blíž ke stromu, vidí pouze nohy a trup, visící ze stromu. Zalomí rukama, běží zpět k domu. Róza s nachýlenou hlavou se zaposlouchala do hudby, Dolf u gramofonu se usmívá, „diriguje“. Právě zesílil gramofon, když Emilka vpadne do interiéru: marně křičí do hudby, cloumá Dolfem a Rózou, ukazuje, zmateně gestikuluje – všichni podlehnou nesmyslnému vzrušení a zmatku. Po chvíli se Dolf vzpamatuje, zastaví gramofon. David v zahradě seskočil na zem, znovu sbírá zavazadla, zvolna vykročí k domu. Dolf vtlačí Emilku do židle.

RÓZA (vybuchne): Co je?!

Emilka klesne na židli, neschopná slova: jednou rukou zmateně znázorňuje oběšence, druhou ukazuje přes rameno, ale dezorientovaná obrátí jejich pozornost k věšáku na kabáty.

DOLF (ji sledoval s kyselým obličejem): Ty už taky?

Obejde věšák s kabáty. Emilce poklesnou ruce, žmolí zástěru, sedí strnule, oči vytřeštěné.

RÓZA: Až se mi udělalo mdlo. (Sedá si na židli poblíž Emilky, ovívá se.)

DOLF: Nebudu tu s vámi, nebudu. My jsme rodina.

RÓZA (zacrcloumá Emilkou): To máš z těch knížek.

EMILKA (vydechne): Oběšenej.

RÓZA (ztuhne): Kdo?

DOLF (sebou škubne): Kde?

EMILKA: Na tatínkový sakuře. (Pokřičuje se.)

David se zastavil před domem. Vypadá to jako by oknem nahlížel do interiéru.

RÓZA (zlostně): To není pravda. (Náhle vyskočí, zamíří k zahradě.) Rudolfe! Rudolfe!

Róza se zapotáčí, Dolf ji zachytí. V tu chvíli překročí David práh. Stojí v polotmě, světlo mu dopadá pouze na nohy. Emilka sedí nahrbená zády k němu, Davida vidí pouze Dolf.

RÓZA: Já to věděla.

DAVID (zaraženě): Dobrý večer.

DOLF: Vy jste ho našel?

EMILKA (se podívala úkosem přes rameno): To je on!

DOLF (*svěřuje apatickou Rózu Emilce*): To není pro vás. Jděte nahoru.

Dolf vezme ze stolu dlouhý kuchyňský nůž, jde k Davidovi. Róza hlasitě zasténá.

EMILKA (*třese Rózou*): Je, je, je to on.

David se Dolfovi obloukem vyhne, oči upřené na nůž v Dolfově ruce, vstoupí do světla.

DOLF: Jsem jeho bratr.

EMILKA: Přece nejsem slepá.

DAVID: Jsem tu dobře?

Dolf vešel do zahrady, svítí baterkou po stromech. Emilka opře Rózu o stůl, došla k Davidovi, sáhne na něj, rychle ucukne. Znovu si nedůvěřivě sáhne, dloubе do Davida prstem.

EMILKA: Úplně živej. To mi vysvětlíte.

Róza se nechápavě dívá na Emilku a na Davida, ze zahrady se vrací Dolf, změří si Davida.

DAVID (*konsternovaný Emilce*): Jste paní Róza?

EMILKA: Visel na stromě.

RÓZA (*vybuchne*): Kdo?

EMILKA (*Davidovi*): Visel nebo nevisel? Zas bude všechno na mně.

DAVID (*si je prohlíží jednoho po druhém*): Chvilí jsem tam visel.

DOLF (*v údivu*): A proč?

RÓZA: Rudolfa jste neviděl?

David zavrtí hlavou.

RÓZA: Zaplaťpámbu. (*Hrozí Emilce.*)

DAVID: Kdo je Rudolf?

Dolf mu podává ruku, chce se představit.

DAVID (*mu tiskne ruku*): David. Co ty věci? Nanosím je sem.

David se vrací do zahrady, všichni se po něm dívají.

RÓZA (*si vymění s Dolfem pohledy, obstoupí Emilku*): Nemáš nám co říct?

EMILKA (*vyplašeně*): Je to určitě on.

RÓZA: Co s ním, prosím tě, máš?

EMILKA: No dovol! (*Rozesměje se.*)

DOLF (*se směje*): Kdes ho splašila? (*Pleská Emilku.*)

RÓZA (*se směje*): Takový atlet!

EMILKA: Za koho mě máte?

David se vrací ze zahrady, nese vak a brašnu.

DAVID (*se usměje na Emilku*): Kam s tím?

EMILKA: Položte to... (*Zarazí se, ukáže na libovolné místo.*) Třeba sem. Vždyť je to jedno.

Emilka se podívá vyplašeně na Rózu. David skládá věci na zem pod schody.

DAVID: Šéf se trochu zdrží.

DOLF (*pátravě*): Nám nikdo nic neřek.

DAVID: Taky se to rozhodlo na poslední chvíli.

RÓZA (*postrčí Emilku k Davidovi*): To si vyříd' sama.

DAVID (*se ušklíbne na Emilku*): Nikdo tady nebyl?

EMILKA: Pár příbuznejch.

DAVID: A sekretářka? Šla napřed.

RÓZA (*škublo to s ní*): Sekretářka?

DAVID (*se zamyslí*): To je celá ona. Jen se courat.

Vrací se do zahrady. Když jde kolem Emilky, usměje se a přejede jí prstem po nose.

EMILKA (*se dívá za Davidem*): Obyčejnej zloděj.

DOLF: To by sem netahal věci.

EMILKA: Natahá je sem a my v tom budeme lítat.

RÓZA (*užasle*): Jak to?

EMILKA (*napodobuje Davida*): Ty oči, jak mu slídily!

RÓZA (*Dolfovi*): Kdo ho tedy pozval?

DOLF (*vztekle*): Já! (*Lekne se.*) Já ne!

RÓZA (*pátravě*): Kdo pořád říkal – to je on?!

EMILKA: Můj bože! Visel na stromě. Víc o něm nevím.

David v zahradě hvízdá opakovaně na prsty, poslouchá, ulevuje si pod rozložitým stromem.

DOLF (*podezíravě*): Ale po tobě se, Rózo, ptal.

Rózou to škubne, Dolf i Emilka se na ni zadívali.

RÓZA: Jak je Bůh nade mnou...

EMILKA (*nazdařbůh*): Aby tak fízl.

Dolf a Róza se na ni s despektem podívají.

EMILKA: Chodí v kůži, jen to na něm vrže, leze po stromech, mluví o šéfovi.

RÓZA: Dej pokoj.

DOLF *(se směje)*: Jsme obyčejný lidi, žádný esa. *(Zarazí se.)* Jen jestli otec...

RÓZA *(odmítavě)*: Neměl za poslední léta žádný malér, pil doma. *(Zarazí se, Dolfovi.)* Neřek ty jsi něco v hospodě?

DOLF *(nakvašeně)*: Rudolf, ten si nevidí do huby!

Zmlknou, David se vrací ze zahrady, na rameně těžký, objemný kufr. Dolf mu jde rychle vstříc.

DOLF: Co ten kufr?

David mu ho svěří, Dolf se pod ním prohne, kufr mu dopadne na nohu, zaskučí bolestí.

DAVID *(došel k Róze)*: Vypodobnili vás starší.

RÓZA: Kdo?

DAVID *(se rozhlíží po interiéru)*: Lidi.

DOLF *(si ohledává palec u nohy)*: Mají všude své lidi.

RÓZA: Mluvil jste přece o svém šéfovi –

EMILKA: Asi přepracovanej.

DAVID *(souhlasně)*: Za blbost by člověka seřval. *(Rovná se v zádech.)*

RÓZA *(zaraženě)*: Je takový?

DAVID: Sekretářka ho zlobí, vůz chátrá... *(Chodí po interiéru, všecko si prohlíží.)* Nutně potřebuje novou. Vůz taky.

EMILKA *(se neudrží)*: Copak ho známe?

DAVID: Však ho poznáte. *(Svlékne koženou bundu, pověsí ji na trám u schodů.)*

EMILKA: Že tam nezůstal viset!

RÓZA: Na to je pozdě.

DOLF: Nejlepší dělat, že ho nevidíš.

Dolf sedá ke kamnům, ale nespouští z Davida oči. David vytáhl z bundy malý tranzistor, najde si hudbu, klekne na zem a vybaluje z vaku své věci. S vojenskou pečlivostí ukládá na zem pod schody prádlo, tepláky, deku, běžecké tretry, malé činky, dvě umolousané knížky, kord.

EMILKA (*ustrně*): Já nejsem vzhůru.

DOLF: Já bych do toho – (*Plivne do kamen.*)

RÓZA: Jak vidím, musím to vzít do rukou já. Třeba je slušný. Prve se usmál – kabelku!

Emilka strhne ze stolu kabelku, dá ji Róze, ta jde k Davidovi, klečícímu zády k ní. Lehce mu zatuká na rameno, David se po ní ohlédně, Róza mu strká přeloženou bankovku.

RÓZA (*rychle*): Zůstane to mezi námi.

Róza se usměje na Davida, ohlédně se po Dolfovi a Emilce, trémuje ji jejich upřený pohled. David ji sleduje, podívá se na schody.

DAVID (*váhavě*): Můžem nahoru?

RÓZA (*vyplašeně*): Je to nutné?

David pokrčí rameny.

RÓZA: Ta věc je vaše? (*Ukáže na kord.*)

DAVID: Nedám bez ní ránu. (*Zvedne kord, odsune Rózu stranou, předvede několik šermířských výpadů, vrací se k Róze, pohrává si s kordem.*)

EMILKA (*obdivně*): Naše Róza – ta měla bejt chlap.

RÓZA (*důstojně*): Těžko říct, odkud máte své informace.

David se na ni tázavě podívá.

RÓZA: Ale měli vás upozornit, že přicházíte do domu smutku.

DAVID (*srazí podpatky*): Hergot!

RÓZA: Tím spíš nechápu –

Róza nervózně otevírá kabelku, kabelka se vysype. Rychle kleká. David klekne proti ní, pomáhá jí sbírat rozsypané věci. Zvedne legitimaci, otevře ji, podívá se na Rózu.

RÓZA: Jsem u telegrafu. (*Oodá mu jinou legitimaci.*) Tatínkova.

David se na ni udiveně podívá.

RÓZA: Ještě jsem ji neodevzdala.

DAVID (*nahlédne bez zájmu do legitimace, nastaví ruku*): Kolik – ?

RÓZA (*to přehlédne*): Sedmdesát sedm.

EMILKA: Dva měsíce.

DOLF: A nějaký den.

DAVID (*vrací legitimace*): Horší, když se neví, kdy přestat. Můj šéf, ten s tím ne a ne – jsou to trapasy.

RÓZA (*se zvedá*): Říkáte pořád šéf, můj šéfi!

DAVID (*přechází*): Snídá vydatně. Lehký oběd, zato rád povečeří a vypije si lahvičku. Spát chodí pozdě – v noci pracuje.

RÓZA: Ted' vážně –

DAVID: Rád si pohovoří, ale naserou ho dotěrné otázky.

RÓZA: Čemu vděčíme za jeho návštěvu?

DAVID: Rozhod se zkrátka pro vás. Nevím proč. (*Strēmhlav.*) Kde jste k tomu přišla? (*Ukáže na pudřenku, kterou prve sebral na zemi.*)

RÓZA (*vyplašeně*): Pudřenka!

DAVID (*srazí podpatky*): Naše sekretářka má podobnou. (*Vrátí Róze pudřenku.*)

RÓZA: To je strašné.

Róza rychle dojde k Dolfovi a Emilce, ti ji lačně vtáhnou mezi sebe.

EMILKA: No tak!

RÓZA: Jsem vyřízená.

DOLF: Co tady chtějí?

RÓZA: Vede pořád svou.

EMILKA: Proč se rozčiloval?

RÓZA: Já nevím. Vidí dvě ženský –

DOLF: A co já?

RÓZA: Tu pudřenku sem nastrčili.

Róza dá pudřenku Emilce, ta ji vtiskne do ruky Dolfovi, ten ji strčí Róze do otevřené kabelky, Róza kabelku odhodí.

DOLF (*jde k Davidovi*): Mladý muži, jsme slušný lidi, otec byl známej kapelník, jaký už nejsou!

DAVID: Co má být?

DOLF: Nevím, jak kde, ale s námi tady se vycházelo. (*Křičí.*) Ať mě třeba zavřou! Co ten šéf?

DAVID (*si sedá lhostejně na kufr*): Mně řek, jdi tamhle, tak tam jdu. Řek mi vem tohle, tak to odnesu.

EMILKA: Tys to s ním měl divoký, vid', Dolfe?

DOLF (*kysele*): Ten je prostě tady a hotovo. Třeba to taky nemá lehký. Co já vím! Teď jak s ním nejlíp vyjít. (*Bere láhev.*)

RÓZA: Nepij, Dolfe.

DOLF: Jestli jim vadí, že mám šicí stroj, to se na ten svět už rovnou vyseru. (*Napije se.*)

RÓZA: Zase! *(Ukáže na strop.)* Jako by tam někdo vypouštěl vanu, slyšíš?

DOLF: Mně je to jedno. *(Napije se.)*

EMILKA: Až přijde Rudolf...

RÓZA: Ten se podiví.

DOLF: A nepodiví. *(Napije se.)*

RÓZA: Ten se podiví!

V zahradě se objeví Doktor: je v šedém svrchníku s černou páskou na rukávě, bez klobouku, na hlavě si přidržuje šálu, v ruce má kufřík. Zastavuje se, jako by znovu a znovu vděčně nasával čerstvý vzduch. David obchází po interiéru, prohlíží dechové nástroje, zastaví se u gramofonu. Emilka svléká zástěru, její pohledy na Davida se stávají zarputilejší a hrozivější. David pouští gramofon. Emilka kleká na zem a začne do prostřené zástěry skládat Davidovy věci. Ozve se hudba. David zpozoroval Emilku, vykročí ostře proti ní. Emilka popadne kord i zástěru a stane pod schody, nasupená (kord drží v ruce jako vařečku, košem nahoru). Vyřítí se na Davida. David uniká na schody, Emilka za ním, David sklouzne po zábradlí dolů, Emilka za ním. Vyvine se z toho honička: David hbitě uniká Emilce, která se znovu a znovu řítí za ním s kordem a zástěrou. Do honičky se postupně zapojí i Dolf a Róza: Dolf se do vetřelce trefuje trepkami, Róza mu staví do cesty židle. David nešetrně zavadil o figurínu, ta se rozkymácí, Róza poděšeně vykřikne, běží k figuríně. V tu chvíli Doktor, blížící se k domu, se pojednou někam po kolena propadne. Namáhavě se zvedá a dobývá se z něčeho ven. David se zachytil lustru, houpá se na něm, nohama odráží výpady rozjařené Emilky. Zezadu se k němu pod lustr blíží Róza, cestou vytáhla z klobouku dlouhou jehlici: stojí pod Davidem, vteřinu zaváhá, odvrátí hlavu a bodne – David zařve, seskočí na stůl, s jeho výkřikem dohraje deska. Róza se vzdaluje a klidně, nevzrušeně zabodává jehlici do klobouku. V tu chvíli vstoupil do interiéru Doktor, ohromený zůstane stát u prahu, David na stole je zády k němu.

EMILKA (*u schodů*): Chudák tatínek, že se toho nedožil! Měl by z tebe radost, Rózo.

DOKTOR: Hrůza, hrůza.

David se bleskurychle otočí, skopne ze stolu azalku v květináči, azalka dopadne Doktorovi k nohám. Všichni ztuhli na místě, Doktor zvedne azalku, vstoupí do světla, opatrně, z vysoka našlapuje nohavice má zmáčené. Nespouští oči z Davida, dojde k Róze chmurně.

DOKTOR: Madam promine.

DAVID (*na stole*): Měls ji vidět! (*Ohledává si postižené místo.*)

DOKTOR (*zařve*): Dolů!

David seskočí.

DOKTOR: Tak jsem tě to učil?

DAVID (*políbí konsternovanou Rózu na obě tváře*): Já nerad.

DOKTOR (*zvedl kord, hodí ho Davidovi*): Záliby aristokratické, mravy křovácké.

RÓZA: Dolfe, podej pánovi židli.

DOKTOR: Ještě někdo?

Doktor popojde k Dolfovi, který klečí u almary s trepkou v ruce – v botách mu začvachtá, ukáže k zahradě.

DOKTOR: Voda. Nějaký bazén...

EMILKA: Naše tůň!

DOKTOR (*zpraží pohledem Davida*): Měl jsem za to, že jdu po pevné zemi. Zatím po tenkém ledu, no co.

Doktor došel k Emilce, ta mu uteče na schody.

DOKTOR: Bože můj, mít takový dům s takovou zahradou – to musí být aspoň hektar?

RÓZA: Ani ne půl.

DOKTOR: Já bych řekl hektar.

RÓZA: Na to je doklad. *(Zamíří k almaře.)*

DOKTOR: Není třeba. Metr sem, metr tam...

EMILKA *(pozoruje stále Doktora):* A už jsem doma.

RÓZA: Dolfe, abys půjčil pánovi trepky.

DOKTOR: Neobtěžujte se, mám svoje. *(Houkne.)* Davide! V mém kufříku, hned navrch. *(Róze.)* Byl bych přišel za světla, ale víte, jak to chodí. *(Davidovi.)* Suché ponožky.

DAVID: Nemám klíčky.

Doktor prohledává kapsy, azalka mu překáží, dá ji podržet Róze.

DOKTOR *(mechanicky):* Které květiny máte nejraději?

RÓZA: Ale děkuju vám.

DOKTOR: Já hyacinty, zvláště řezané. Líbí se mi, že to má málo toho zeleného. Připadá mi, že to ani příroda nemohla udělat, a to je fantastické.

RÓZA: Všecky jsou krásné.

DOKTOR: Všimla jste si někdy, jak kvete křen? Kořen hnusný, palčivý, ale kvítky něžné, droboučné. Listy se přikládají na boláky.

RÓZA *(pokrčí rameny):* Mají hojivou moc.

DOKTOR *(přikývne):* Jsou ženy, podobné jabloním. Podzim je očeše. Ale nechme teď té svinské profese, nechme toho. Přicházím k vašemu domu a žasnu, žasnu. Davide, co ty trepky, čekám, čekám!

DAVID: Klíčky!

DOKTOR (*mu hodí klíčky, které si předtím navlékl na prst*): Hrál si na suveréna? To z trémy. (*Dolfovi.*) U něho je to komplex, příteli. Máte jiný názor?

DOLF: To nemá cenu.

DOKTOR: Proč si nevyměnit názory?

DOLF: Nemá to cenu.

DOKTOR: Tedy skeptik. (*Uznale.*) Svět je špatný, ale už se na tom pracuje a bude ještě lepší. Neztrácet víru, uvidíme. (*Davidovi.*) Co Dorotka? Nevidím ji tady.

EMILKA (*došla k Róze*): To je on!

Emilce to uklouzlo příliš hlasitě. Doktor se na ni tázvě podívá.

RÓZA (*pohoršeně*): Už zas?

DOKTOR: Ach! Dovolíte? Doktor Říha. (*Kýchne.*) Trochu mě konsternovala – ta příhoda. (*Ukáže k zahradě.*)

RÓZA: Už dávno jsme naši tůň chtěli zasypat. Jenže naší Emilce tam roste leknín!

EMILKA: Ted' bude po něm. Tohle slonbidlo...

David podal Doktorovi trepky a ponožky. Doktor se přezouvá, opírá se přitom o Davidovo rameno.

DOKTOR: Také jsem pěstoval květiny.

DAVID: Hlavně květák.

DOKTOR: Jenže květinou se člověk neuživí.

Róza s Emilkou a Dolfem se sešli u kamen.

DOLF: Co má s těma kytkama?

DOKTOR (*Davidovi*): Tobě svěřit ženskou...

EMILKA (*pozoruje Doktora*): Bez klobouku...

DOLF (*jízlivě*): Bos!

DOKTOR (*Davidovi*): Natlouk jsem si koleno.

David přiklekne, masíruje mu koleno.

EMILKA: Ať visím, Rózo, je to on. Ten na hřbitově, kondoloval ti...

DOKTOR (*k nim zamíří*): Hned je člověku líp.

Doktor se zarazí, všiml si klobouku, který přinesla Emilka, bezděky po něm sáhne, podívá se na značku, dá si ho na hlavu, setká se s pohledy těch tří, rychle sejme klobouk, odloží ho.

DOKTOR: Pěkný klobouk.

RÓZA (*zahanbeně*): Jak vypadáme? (*Dloubne do Dolfů.*)

DOLF: Vemte si ho, je váš.

DOKTOR (*odmítavé gesto*): Velice laskav. Trochu těžký na hlavu.
A řeže.

Dolf si zapaluje doutník.

DOKTOR: Kuřák? To jsme dva. (*Poplácá Dolfů po zádech.*) Máš něco takového v očích...

DOLF: Tamhle jsem si nastříhal na šaty.

DOKTOR (*radostně*): Tedy křeččí?

DOLF: Tyhle dotrhávám... (*Róze.*) Co si na mne zalez?

Dolf postrčí Rózu k Doktorovi.

DOKTOR: Kdy já byl naposledy na venkově! Městys?

RÓZA: Díra.

DOKTOR: Nevadí. Lidé jsou dobří. Člověk by doufal, že to vymizelo.

RÓZA: Kdo vám umřel, pane Doktore? (*Ukáže mu na rukáv.*)

DOKTOR: Váš tatínek. (*Překvapeně.*) Vy jste nedostali telegram?

RÓZA: Telegram?

DOKTOR (*Davidovi*): Poslali jsme přece telegram, že přijedeme.

DAVID: Telegram? (*Přísně na Rózu.*) Neříkala jste, že děláte u telegrafu?

RÓZA (*vylekaně*): Já... já... já...

DOKTOR (*chlácholivě*): Čert aby vzal telegram. Hlavně že jsme přišli.

DAVID: Taky jsme nemuseli.

DOKTOR: Na dvanáctém kilometru jsme spravovali, vid', Davide?

DAVID: Tys to prospal.

DOKTOR: Divíš se mi? (*Bere ho kolem ramen.*)

DAVID: Jsem rád.

DOKTOR: Ty mi můžeš líbat... (*Zarazí se.*) Kde by tě takhle přijali, no řekni?

DAVID (*si sáhne na zadek*): Nikde.

DOKTOR: Takhle by tě chytili za flígr! (*Řve.*) Jako bych to byl býval udělal já...

RÓZA: Pánové!

DOKTOR (*suše*): Člověk nepatří na stůl. Pamatovat. (*Róze.*) Nebudete mi věřit, ale tak nějak jsem si vás představoval. Stačil pohled na tatínkovo písmo...

RÓZA: On vám psal?

DOKTOR: Krátce před smrtí.

RÓZA: Je to možné?

DOKTOR (*přechází*): Papír byl vytržený z notového sešitu, jak jinak!
Kdo by si pomyslel, než přijdu...

DOLF: Otec ho pozval!

RÓZA (*dychtivě*): Máte s sebou ten dopis?

DOKTOR: Jak by ne, moment. Davide!

DAVID: Ano?

DOKTOR: Ten dopis.

DAVID: Jaký dopis?

DOKTOR: Nenasralo by vás to? (*Tluče se do prsou.*) Tady jsem ho měl!
V saku! Ještě včera! Kvůli zpáteční adrese!

DAVID (*věcně*): Tos byl v županu.

DOKTOR (*uznale*): Ta hlava, ta hlava!

EMILKA (*Dolfovi*): Doktor, a taky blbne.

DOLF: A sprostěj, jako všichni doktoři.

RÓZA: Jen jsem si říkala – mohly by to být jeho poslední řádky –

DOKTOR (*velkoryse*): Umím je, madam, téměř z paměti.

RÓZA (*si sedne*): Bud'te tak laskav.

DOKTOR (*se nadýchne*): Vzácný příteli...

RÓZA: Jste jeho přítel? Byl jste jeho přítel?

DOKTOR: Z mládí.

DAVID (*stojí vedle Doktora*): Na vojně.

RÓZA (*se zvedá*): Ale doktore, to mění vše!

DOLF (*pochybovačně*): Na vojně?

EMILKA: Tatínek byl nejmíň o dvacet starší.

DOKTOR (*vztekle Davidovi*): „Na vojně“ – jsem o něm hodně slyšel.
Však dirigoval vojenskou kapelu! (*Dolfovi*.) Kdysi!

RÓZA: Plných čtyřicet let!

DOKTOR: Tak vidíte.

RÓZA (*pookřála*): Emilko, postav na čaj. Ale to jste musel sloužit u stodruhého pluku?

DOKTOR: Přesně tak.

RÓZA: Teď už chápu. Dolfe, Emilko!

EMILKA: Už se to vaří. (*Nehýbá se.*)

DOKTOR: U stodruhého pluku. Jak říkám, po padesáti letech a ještě se o něm mluvilo. Tam se skutečně zapsal zlatým písmem.

DOLF: A kde skončil.

RÓZA: To sem nepleť, Dolfe. Ale doktore, vždyť vy máte – (*Ukáže na jeho nohavice, zarazí se.*) Vy si chcete něco uhnat.

DOKTOR (*Davidovi*): Máme rezervní?

DAVID: Ty s tou záplatou na pr –

DOKTOR (*odstrčí Davida, Róze*): Bylo mi žinantní...

RÓZA: Jako doma, doktore, jako doma.

Róza odvádí Emilku a Dolfa stranou. David vyndá z kufru kalhoty, podá je Doktorovi, ten si stoupne za figurínu a převléká se.

DOLF (*Emilce*): Bud' ráda, že to takhle dopadlo.

RÓZA (*vesele*): Tys nám nahnala strachu!

EMILKA (*užasle*): Já?

RÓZA (*zahlaholí*): Povídejte, doktore!

DOKTOR (*se směje*): A co?

RÓZA: Kde a kdy jste se s tatínkem prvně setkal.

DOKTOR (*se zachmuří*): To vás zajímá?

RÓZA (*dětsky*): Ano, ano.

DAVID (*Doktorovi*): V lázních.

DOKTOR: V lázních, madam.

EMILKA: Co pamatuju, tatínek jakživ nebyl v lázních.

RÓZA: V lázních?

DOKTOR (*Davidovi*): Blbče.

DAVID (*krčí rameny*): Hrál tam?

DOKTOR: Ale jistě, hrál tam.

EMILKA: Tatínek nikdy nehrál.

DOKTOR (*Davidovi*): A vypadni.

DOLF: Ten dirigoval.

DOKTOR: V lázních?

RÓZA (*se zamyslí*): A víte, že nevím?

DOLF: Já byl za prací.

David vzal činky, jde do zadního prostoru a cvičí.

DOKTOR: A hovno v lázních, v jednom městě.

RÓZA: On dirigoval v tolika městech.

DOKTOR: Kdo si je má všechny pamatovat. Zkrátka a dobře, v jednom městě... *(Jde dopředu, má plandavé pomuchlané kalhoty se záplattami, s kterými kontrastuje elegantní sako a bělostná košile s černým motýlkem.)* ... osud mě tam zavál náhodou. Jdu jen tak,

v plavkách, slunce upaluje, přijdu blíž a na plakátě uvidím jeho jméno. Můžete si představit, jak ve mně hrklo.

Róza se dá do smíchu, i Doktor se rozesměje, David se zvědavě přiblíží.

RÓZA: Kdy jste ho potkal podruhé?

DOKTOR (*stroze*): Už nikdy. Měl jsem taky své starosti, nemyslíte?
(*Stojí podmračený u prázdného stolu.*)

DAVID (*Róze*): Přineste flašku. Bude sdílnější.

RÓZA (*dojde k Doktorovi, účastně*): Co je, doktore?

DOKTOR: Stáří, madam.

RÓZA: Vždyť vypadáte skvěle.

DOKTOR: Uvnitř je červ a hlodá, hlodá...

RÓZA: Snad ne srdíčko?

Doktor si sedá.

DOKTOR: Jako dneska. Usnu za volantem. (*Na Davida.*) Musel to vzít za mne.

RÓZA (*pokyvuje hlavou*): Celé dny být duchem jinde, ležet v knihách...

DOKTOR (*ji uchopí za ruku*): A najednou máte chuť ponořit se do něčeho jiného, hovno moudrost, ždibec tichého štěstí, někoho: Bez toho jste jak ze dřeva vydlabaný kůň, když dovolíte.

RÓZA: Vzpomínky jsou to jediné, co mám.

DOKTOR: Taky, není dne, abych na některou nevzpomínal. Jaká byla a tak.

RÓZA: Vzpomenete si ještě, co bylo na programu toho koncertu?

DOKTOR (*kysele*): Slyším to jako dneska.

RÓZA (*se usmívá*): Něco od mého otce?

DOKTOR: Taky.

RÓZA: Má krásné věci. Polky, valčíky...

DOKTOR: Byl to valčík.

RÓZA *(se rozzáří):* Snad ne tenhle? *(Pozpěvuje melodii, lehce se při tom začne otáčet.)*

EMILKA: Složil ho pro Rudolfa.

RÓZA *(při tanci):* Na oslavu!

DOLF: Že se mu v šedesáti ještě narodil kluk.

EMILKA: To už neditigoval, v žádném městě, a vůbec... mně se to nezdá. *(Došla k Doktorovi.)*

DOKTOR: Co má být, slečno? Co má být?

Doktor ukáže na Rózu, která se otáčí v interiéru, jako by ji držel neviditelný partner.

DOKTOR: Tenhle motiv, ten tam už měl.

DOLF: On všechno vařil z jedný vody.

DOKTOR: To se umělcům stává, slečno. A váš pan otec byl umělec, nebo nebyl?!

RÓZA *(při tanci):* A jaký, Doktore, jaký!

DOKTOR *(mávně rukou, Dolfovi):* Mají svůj motiv, ten je provází od kolébky až do hrobu, často celý život. *(Vezme Dolda pod paží, vede stranou.)* Jako když jsi na ženský. Teď ta hrůza, pořád a pořád ten jeden motiv, na celej život! Kdy ti slezly vlasy? Najednou?

DOLF: Na vojně.

DOKTOR: Říkej mi Oto. Taky svobodnej?

Vzdáleně se ozve dechová hudba v komorním obsazení.

DOKTOR (*nervózně*): Ty ho neslyšíš, ten šramot?

Všichni se zaposlouchají.

DOLF: Hudba! (*Uteče Doktorovi.*)

EMILKA (*rozjařeně*): Muzikanti. Už jdou! (*Běží k zahradě.*)

RÓZA: Rudolf se vrátil! To je Rudolf. (*Jde k zahradě.*)

Všech sourozenců se zmocní radostné vzrušení a úleva.

DOKTOR (*zadrží Rózu*): Kdo je Rudolf?

RÓZA: Náš bratr, bratříček, náš nejmladší!

Róza unikne Doktorovi, běží k zahradě, Doktor zadrží Davida.

DOKTOR: Co Dorotka? Kde je, že tu není?

DAVID: Někde se courá, jako vždycky.

DOKTOR (*si přitáhne Davida*): Příště mi nevylezeš z auta.

DAVID: Když pojedu.

DOKTOR: Já se tě budu ptát, ty spratku!

Rozpřáhne se na Davida, ale David ho odmrští ke stolu, unikne Doktorovi k zahradě. Doktor dopadl na kolena, vrací se Róza.

RÓZA (*vzrušeně*): O Rudolfovi vám tatínek jistě psal.

DOKTOR (*se namáhavě zvedá*): Divíte se?

RÓZA: Jsou s ním potíže.

DOKTOR (*se dívá po Davidovi, vztekle*): S kým nejsou.

RÓZA: Čeho jste s dovolením doktor?

Doktor se na ni tázavě podívá, Róza napjatě.

RÓZA: Práv?

DOKTOR (*opatrně*): Ne, ne, madam, ne práv.

RÓZA: Medicíny?

DOKTOR: Tak tak. Zklamal jsem vás?

RÓZA (*posmutněle*): Ani trochu. (*Sedá si.*) Jak dlouho se zdržíte?

DOKTOR (*se zarazí*): Pouze dočasně. Dvě noci?

RÓZA: Ne víc?

DOKTOR (*si sedá k Róze*): Podle toho. (*Ohlíží se nervózně k zahradě.*)

RÓZA: Chápu, doktore. V tom případě – budu stručná.

Róza si povyhrne vzrušeně rukáv, ohlédne se k zahradě, v které zmizeli Emilka a Dolf. Doktor ji uchopí paži, zblízka ji prohlíží, povyhrnuje rukáv – Rózu to překvapí, ale nechá sebou manipulovat, dívá se tázavě na Doktora, který jí ohýbá ruku v lokti.

DOKTOR: Bolí?

RÓZA: Vůbec ne.

DOKTOR (*přitlačí*): Takhle?

RÓZA: Trochu.

DOKTOR (*pustí Róze ruku*): Tyto neduhy neléčím. Jsem přes duši.

RÓZA (*nadšeně*): Tím líp, doktore, tím líp! Musím vás upozornit: Rudolf lidi vaší profese nesnáší.

DOKTOR: Fóbie.

RÓZA (*vrtí hlavou*): Milý chlapec, ale přiveďte mu psychiatra – je arogantní, nesnášenlivý –

DOKTOR (*nervózně*): Oč jde?

RÓZA (*se zadívá zamyšleně na Doktora*): Z nás jediný má něco po otci.

DOKTOR: Tedy generální dědic?

RÓZA (*přikyvuje*): Má jeho ducha, jeho nadání –

DOKTOR: Bravo.

RÓZA: A dělá nám starost. (*Přechází.*) Od dětství si hrál s věcmi.

DOKTOR: Ale jděte.

RÓZA: Miloval je! Nepřikládali jsme tomu žádný význam. Znáte děti, kus hadříku a vystačí jim na velkou hru. Špulka z nitě a v jejich fantazii je to –

DOKTOR: Bourák.

RÓZA: Anebo cimbuří.

DOKTOR: Taky.

RÓZA: Nač si vzpomenou. Jak vám to vysvětlit? Každý z toho časem vyrostе. Jemu to zůstalo.

DOKTOR: Pořád ty špulky?

RÓZA: Jako chlapec si hrál s loutkami.

DOKTOR (*lišácky*): Pak doufám přešel na panenky.

Doktor jde do pozadí. Róza uvidí Dolfa, který se vrátil ze zahrady a rozhodne se.

RÓZA: Dolfe, přines tu holku.

Doktor se překvapeně podívá na Rózu. Dolf uchopí figurínu v pase a ponese ji dopředu.

RÓZA: Stávala ve výloze bratrova krámku.

DOLF: Měl jsem zavedený závod.

RÓZA: Pak ho zlikvidovali. Jak říkám, našel na půdě tu velkou loutku. Co v ní vidí? (*Stáhne z figuríny síť.*) Prosím, doktore. Má noční můra. Ta mi saje krev.

Hudba se přiblížila. Do zahrady vstupuje sedm muzikantů s dechovými nástroji, před nimi pozpátku kráčí Rudolf, obřadně diriguje, po paměti se vyhýbá stromům a keřům. Doktor obejde překvapený figurínu kolem dokola, sahá na ni, hmatá, „vyšetřuje“. Róza Doktora napjatě sleduje, jako by na jeho šetření velmi záleželo. Doktor poodstoupí, zahloubá se, podívá se úkosem na Rózu.

RÓZA: Dokonce jí píše dopisy. Jak rád s ní mluví.

DOKTOR: Odpovídá mu?

Róza a Dolf se na něho překvapeně podívají. Doktor rozpačitě usedá na židli proti figuríně. Muzikanti v zahradě se rozestoupili pod rozložitým stromem, Rudolf si vyskočil na špalek, Emilka zbožně přihlíží.

DOKTOR (hloubavě): Že on to nemá v hlavě v pořádku?

DOLF: Na vojnu. Tam by mu ji vytrískali z hlavy.

RÓZA: Surovče.

DOLF: Nebo ho poslat na rok do Vídně. (*Uchechtne se.*)

RÓZA: Kde vzít peníze?

DOKTOR: Po tatínkovi vám jistě zbylo.

RÓZA (rozpačitě): Jak bych vám to řekla – nic.

DOKTOR: Takový dirigent! (*Zaraženě.*)

DOLF: Uměl si dopřát. Neušetřil nic.

DOKTOR: No to je jiná. (*Jde ke stolu, začne roztržitě pakovat svůj kufřík.*)

RÓZA (*jako by smlouvala*): On je ve všem všudy normální.

DOKTOR (*zachmuřeně*): Až na ten kaučuk.

RÓZA (*figuríně*): Že já jsem tě tenkrát nevyhodila.

DOLF (*figuríně*): Jednou tě vezmu pod krkem a půjdeš.

Róza s Dolfem přikrývají figurínu sítí.

DOKTOR (*stojí s kufříkem v ruce, zklamaně*): Poslyšte, kaučuk, to by hořelo.

RÓZA: Snad kdyby poznal opravdovou dívku –

DOKTOR (*se uchechtne*): Život není peříčko.

RÓZA (*Dolfovi*): To jen ty myslíš, že je na všechno lék!

DOKTOR (*ochable, ale naučeně*): Důvěřujte vědě, nelámejte hůl. Pomohla nám už u nejedné bryndy. Počkejme si ještě pár let, budme trpěliví! Věda poodhrnula už ne jeden závoj, není problém, před kterým by klesala na zadku, strhne roušku i z podivínství vašeho bratra, vytrhne trn z jeho paty, a my se toho ještě dočkáme, uvidíte!

Doktor kývne na Davida, který poskládal kufry. Rózou to škube a rychle nadejde Doktorovi.

RÓZA (*rezignovaně*): Mám své úspory. A Dolf – taky něco našetřil, vid', Dolfe?

DOLF (*se zachmuří*): Chtěli jsme dát do pořádku tadyhle barák...

RÓZA: Co je přednější? Ach, styď se.

Róza hledá kapesník. Muzikanti v zahradě dohráli. Doktor stojí na místě.

RÓZA (*úzkostně*): Tak jak?

DOKTOR (*krčí rameny*): Z obdivu k vám a z přátelství k vašemu otci.
(*Pokyne Davidovi, odloží svůj kufřík.*)

RÓZA: Jenom nesmí vědět, že jste doktor.

DOKTOR: Jako bych nebyl.

Ze zahrady vstoupí do interiéru Rudolf, provázený Emilkou. Je vzrušený, nikoho si zvlášť nevšímá, přítomnost Doktora ho nepřekvapí.

RUDOLF: Krása, krása.

RÓZA (*ho obejmě*): Rudolfe!

DOLF (*uznale*): Ty hrajou!

RUDOLF: Co jim dáme? Hráli celou cestu. Ten s helikónem vrazil do sloupu. (*Sáhne do almary pro láhev.*) Aspoň napít, aby se neurazili.

EMILKA (*mu bere láhev*): V týhle nic není, tu mi včera v konzumu vrátili, je v ní něco. (*Přičichne.*) Terpentýn!

Emilka odloží láhev na stůl, jde ke schodům, všichni ji sledují. Emilka zvedne jeden schod, hmátne pod něj, v ruce má opletenou láhev, Dolf překvapením hvízdne.

EMILKA: Že seš to ty. (*Vrací se do zahrady k muzikantům.*)

RUDOLF (*namátkou Doktorovi*): Ta jen tak vrčí, ale má!

RÓZA: Rudolfe, chtěla bych ti představit –

Rudolf Róze unikne, vejde za Emilkou do zahrady.

RUDOLF (*v zahradě muzikantům*): Přijdete mi zahrát na svatbu. Na vaše zdraví! Sbohem, kamarádi!

Přípitky.

RÓZA: Jak to navlékneme, doktore?

DOKTOR (*chlácholivě*): Použiju svého inauguračního testu. Co já se potřebuju dovědět, to se dovím. Můj pacient se nedoví nic.

Rudolf se vrací ze zahrady, vypadá najednou unaveně, ochable, posadí se stranou. Muzikanti pod rozložitým stromem tiše hrají na dobrou noc.

RUDOLF: Co mi toho napovídali.

RÓZA: Nesmíš jim taky všechno věřit.

RUDOLF: Teď vím, kdo byl můj otec.

RÓZA: Rudolfe!

RUDOLF: Tys to přede mnou tajila, Rózo.

RÓZA: Nedej na lidské řeči. Rudolfe!

Róza mu sáhne do vlasů, ale Rudolf se odtáhne. Róza bezradně jde k Doktorovi.

RÓZA: Jedině Emilka, tu snese, když je mu takhle.

Róza chce jít k zahradě, ale Doktor ji zadrží. Pokyne Davidovi, dojde k Rudolfovi, stojí nad ním, po odmlce.

DOKTOR: Chobotnice, bílý klavír, mandragóra, poprsí... *(Vteřinu vyčká.)* Flétna, kašna, mravenečník, ženské břicho, Rubinštajn. *(Davidovi.)* Nevyvinutá asociační schopnost.

David kouskem tužky píše na krabičku od cigaret. Doktor hřbetem ruky klepne Rudolfa přes koleno. Bez výsledku. Dá Rudolfovi lehký pohlavek; zatahá ho za vlasy, za ucho – Davidovi.

DOKTOR: Bez reflexů. *(Přiklekne k Rudolfovi.)* Je ti dojít z místa A do místa B. Dáš se oklikou nebo jdeš rovnou za nose? *(Vteřinu vyčká.)* Bez orientace. Jsi na výletě, chceš si zakouřit, nemáš zápalky, nasere tě to, myslíš na sebevraždu? *(Davidovi.)* Neschopnost volby. Ukaž dlaň. *(Marně se pokouší uvolnit Rudolfovu ruku a stoupne si za jeho zády, skloní se nad ním.)* Naposledy: když chlapi jako jsme my, jsou k sobě intimní – jak bys to nazval?

Rudolf se prudce napřímí, Doktor se chytí za bradu.

RUDOLF: Opovázlivost.

DOKTOR *(významně na Rózu):* Aha! *(Davidovi s pokrčením ramen.)* Blá – zen.

RUDOLF (*s pokrčením ramen*): Blázen.

RÓZA: Přítel tvého otce, Rudolfe.

Muzikanti v zahradě se rozešli. Ze zahrady se vrací Emilka s opletenou lahví.

EMILKA (*zavrtí lahví, výrazně*): Ještě tam zbylo, pane doktore. (*Všichni ztuhnou, oči upřené na Rudolfa.*)

RUDOLF (*zakrouží*): Tatínek si potrpěl na přátele. (*Zastaví se.*) Je nás tu moc.

RÓZA: Rudolfe!

Rudolf zavadil očima o Davidovy věci na zemi, začne do nich vztekle kopat.

RUDOLF: Co ty krámy na zemi? Co ty krámy?!

EMILKA (*užasle*): Jako nebožtík tatínek!

DOKTOR: Zuří – !

EMILKA: Ten to nesnes!

Rudolf vysype Doktorův kufřík, věci začne házet po Doktorovi, ten před nimi uhýbá – udělá na Davida chlácholivé gesto, ale David si to vyloží jako pobídku k zákroku: přiskočí a jistým hmatem zkroutí Rudolfovi ruce za zády, oba sebou zmítají, Emilka vyrazí jako ostrůž.

EMILKA: Už je to tady! Bože na nebi!

Emilka buší pěstmi Davida do zad, kope ho nohou, konečně ho popadne za vlasy, Rudolfovi se podaří Davida setřást. Emilka chytí Rudolfa a odvádí si ho na schody. Tam zvedne odklápečí schod a nastaví ho jako palcát.

EMILKA (*vyzývavě Davidovi*): Jen pojď!

Seběhlo se to příliš rychle a nepřehledně, všichni nad tím zůstali zaraženě stát.

RÓZA (*Doktorovi*): Omluvte nás.

DOKTOR: Vy nás omluvte. (*Na Davida.*) Je to grázl.

RÓZA (*na Rudolfa*): On by kuřeti neublížil.

DOKTOR (*nad Davidem, který se ještě nesebral ze země*): Odporný klacek, když to do něj vjede.

RÓZA (*pod schody*): Rudolfe!

DOKTOR (*nakopává špičkou nohy Davida*): Nedovede odhadnout situaci. Ale pak jde rychle do sebe. Co, Davide?

David si hřebínkem pozorně pročesává vlasy.

DOLF (*Doktorovi*): Čiperný chlapec.

DOKTOR: Myslíš, Dolfe? (*Davidovi.*) Ukaž se taky z lepší stránky. Zuby jako nebozez. Vlašský ořech rozlouskne natotata.

DOLF: A ještě roste.

DOKTOR: Tenhle stůl by odnesl na zádech. (*Bezděky se rozhlédne po interiéru.*) A všechno. Co ten už odnes! Dej mi doutník.

Dolf mu dá doutník.

DAVID: Už mu to vynechává. Zapomněl si vzít prachy, kartáček na zuby a cigarety. Benzín došel, zuby si nečistí a sbírá vajgly.

DOKTOR (*vztekle*): Prostě jsem si to zapomněl přendat.

RÓZA: Že vám o to někdo nepečuje?

DOKTOR: Neřeknete mi kdo?

RÓZA: Váš syn –

DOKTOR: Ten, s odpuštěním, kde co přefíknout a sežrat.

RÓZA: Vaše sekretářka –

DOKTOR (*se zarazí, Davidovi*): Kde běhá? Co je s ní? (*Róze.*) Ta, s prominutím, je jak z divokých vajec. (*Davidovi.*) Jela s námi?

DAVID: Jako vždycky.

DOKTOR: K čemu ji mám?!

DAVID: Když prochrápeš cestu na zadním sicu –

DOKTOR: Chlapečku – !

RÓZA: Pánové!

DOKTOR (*si sedne tvrdě ke stolu*): Něco bych zakous.

Doktor marně sáhne po prázdné láhvi, kterou sem položila Emilka.

RÓZA: Emilko, můžeš nosit na stůl.

EMILKA (*se nehýbá*): Já je vyhladovím, Rudolfe.

Doktor nahne láhev, uviděl v ní něco, zatřepe láhví, podívá se na Rózu, Róza se podívá do láhve, pak tázavě na Doktora.

DOKTOR: Nic. Stočený papír. Kus papíru. Ani kapka.

RÓZA (*zbystří, vytrhne mu láhev*): Odkud máš tu láhev, Emilko?

EMILKA: Byla za tatínkovou postelí.

RÓZA (*znervózní*): To není samo sebou. Doktore – (*Podá mu láhev.*)

DOKTOR: Nejsem chirurg. A papír zvlhnul. Už vám nebude k ničemu. (*Třepe lahví.*)

DAVID: Dovolíte?

David mrští lahví pod schody, zvuk rozbitého skla – David se vrací a podává Róze kus stočeného papíru. Róza rozvine stočený list, přelétne ho očima, ruce jí poklesnou.

RÓZA: To není možné. Čtěte, doktore. (*Podá list Doktorovi.*)

DOKTOR *(čte):* „Poslední vůle – v poslední láhvi mého života“.

RÓZA: Emilko, Dolfe, Rudolfe.

Všichni se vzrušeně přemístí, Rudolf dojde k Róze, ukáže mlčky na židli, na které sedí Doktor.

RÓZA *(Doktorovi):* To je Rudolfova židle.

Rudolf si bere židli stranou, Doktor si sedá na jinou.

DOKTOR *(přejíždí očima papír):* Je mi jedno, kde složím zadek.

RÓZA: Nahlas, doktore.

DOKTOR *(čte):* „Tak na vás všechny myslím – při téhle láhvi. Ví Bůh, že je má poslední.“

Róza hledá kapesník.

EMILKA: Tu jsem mu podstrčila, abys nevěděla, Rózo.

DOKTOR *(čte):* „Rozdělte se o všechno rovným dílem.“

DOLF: Slyšíš, Rózo?

DOKTOR: „I o starosti. Vím, že jich je nemálo.“

RÓZA: Vidiš, Dolfe?

DOKTOR „Spoléhám na tvou dobrou duši, Emilko.“

EMILKA: Chudák starej.

DOKTOR: „Na tvůj rozum, Rózo.“

RÓZA: Ano, tatínku.

DOKTOR *(se na ni podívá přes brýle, pokračuje):* „Na tvou věrnost, Dolfe.“

DOLF *(zahuhlá):* Přece na mně něco našel, otec. *(Hledá doutník.)*

DOKTOR: Tobě, Rudolfe, to nejdražší, co mám...

Doktor se podívá na Rudolfa, ten sedí nehnutě na židli opodál. Znovu se podívá do textu, chvíli luští, zklamaně.

DOKTOR: Červená skvrna. Asi od vína. Až tady ten řádek, ten je čitelný.

RÓZA: Čtěte!

DOKTOR: „Mou sakuru ošetřujte, i když stíní a nic pod ní neroste.“

RÓZA: Už ji ošetřila, Emilko.

EMILKA (*provinile*): Pro jednu větev. Ta jí naroste.

DOKTOR (*se nezdrží*): To je zajímavé! (*Podívá se významně na Davida, všichni kromě Rudolfa se upnou k Doktorovi.*) „Šperky po mé nebožce jsou Rudolfovy. Ať je dá dívka, kterou miluje.“

RÓZA (*souhlasně*): Tak jsem si to vždycky myslela. Co tam stojí dál, doktore?

DOKTOR: „Spánembohem.“ Pak už jen podpis. Nečitelný.

RÓZA (*bere od Doktora list*): To je on. (*Znovu důkladně pročítá list, celá se do toho pohrouží.*)

DOLF: Byl to podivín.

DOKTOR: Hlavně že se to našlo.

EMILKA: Tak jsem mu přece posloužila.

Rudolf chce projít kolem Doktora k Róze, ale Doktor ho zadrží, bere si ho důvěrně pod paží.

DOKTOR: Tak jak? Už je to lepší?

RUDOLF: Neptám se, proč jste přišel.

DOKTOR: Vám to povím!

RUDOLF: Lidi přicházejí a odcházejí, člověku to už nepříjde.

DOKTOR: Běh života, věčné kolotání!

RUDOLF: Tak se posadíme. *(Sedne si.)*

Doktor hledá židli, ale všechny jsou obsazeny. Chce si přisednout k Rudolfovi.

RUDOLF *(ho nepustí):* Tam máte židli.

Rudolf ukáže na židli, na které sedí Róza. Doktor jde mechanicky k Róze, ta se tázavě zvedá.

DOKTOR: Pěkně se nám to rozjíždí.

EMILKA *(došla k Rudolfovi):* Rudolfe, drž se!

Doktor vzal Róze židli. Rudolf se pohoršeně zvedá. Emilka vezme jeho židli, jde s ní k Róze, potká se s Doktorem.

DOKTOR *(odloží židli stranou, Emilce):* Co nám chystáte dobrého?

EMILKA: Samé zbytky.

DOKTOR: Jen to přineste!

EMILKA: Už běžím.

Emilka donese Róze Rudolfovu židli. Doktor se ve smíchu obrací k Rudolfovi, ten se mezitím usadil na jeho židli. Doktor se zarazí, ohlédne se na Rózu, i ta sedí.

DOKTOR *(si mne čelo):* Tatínek vás zřejmě choval jako oko v hlavě.

RUDOLF: Trochu bezhlavě.

DOKTOR: Hlavně že se staral. Odkázal vám to nejskvělejší, co měl...

RUDOLF: Své stinné stránky.

DOKTOR: Myslím šperky. Dáte je skutečně své milé?

RUDOLF: Když o ně bude stát...

DOKTOR: Ženské, hochu! Jen je před nimi schovejte.

RUDOLF: Sedím na nich.

Doktor se pohihňává.

RUDOLF: Takový náhrdelník si dívka užije.

DOKTOR: Proč nemáte v lásce doktory?

RUDOLF: Chcete to vědět?

DOKTOR (*se směje*): Jen s tím ven!

Rudolf dá Doktorovi pohlavek, zatahá ho za ucho, za vlasy a odchází ke schodům.

DOKTOR (*se vzpomíná*): Tu holku jste si vymyslel! Není žádná.

Všichni se zvedají, napjaté ticho, Rudolf zakrouží, zastaví se před Doktorem.

RUDOLF: Naštěstí ji neznáte.

DOKTOR: Rád ji poznám.

RUDOLF (*úsečně*): Je plachá. Chodí jenom v noci.

DOKTOR: Tedy na noc! Co byste chtěl víc? Ve dne spí, v noci pracuje.
Kdo ji platí? Vy?

RUDOLF: Spokojí se často s dobrým slovem.

DOKTOR (*si ho měří*): Gratuluju. Já jsem na tom hůř. (*Dojde k Rudolfovi, smířlivě.*) To mě ta kurva přímo ždímá.

RUDOLF: Já se jí nedivím.

DOKTOR (*pustí Rudolfa, kysele*): No vida. S tebou je řeč.

Rudolf vezme svou pláštěnku a odchází do zahrady. Doktor se za ním dívá, dlaně zaklesnuté přes holou lebku. S Rudolfovým odchodem se na schodech slabě ozvala sopránová koloratura, objeví se Dívka. Je v županu, Rudolfovým ručníkem má ovázané vlasy, na nose tmavé brýle s velkými okuláry, sestupuje ze schodů. Všichni ji vidí, jen Doktor zůstane na-

půl odvrácený k zahradě, Dívku nezpozoruje. V zahradě Rudolf došel pod rozložitý strom, stojí nehnutě, jako by někoho vyhlížel.

DOKTOR (Dolfovi): Upřímně řečeno ti nezávidím. Dvě neprovdané sestry, bratr – podivín, dům taky – není v nejlepším stavu... *(Nervózně pošukává hlavou.)*

DOLF: Zatím stojí.

DOKTOR: No, to už by bylo to poslední, to poslední!

Dívka mine Davida, který jí šel vstříc, dojde k Doktorovi. Doktor stojí strnule na místě, dostává poněkud vytřeštěný výraz, jak se sopránový hlásek k němu přiblížil.

EMILKA: Já říkala, že něco šplouchá.

RÓZA: Prý: halucinace!

Doktor vytáhne z kapsy zrcátko, prohlíží se v něm.

DOKTOR: Jsem přetažený.

Dívka mu položí ruku na rameno, Doktor se zachvěje.

DOKTOR: Jednou nás to každého trefí. Žiješ si, žiješ, ale najednou...

Doktor chce ruku setřást z ramene, ruka ho nepouští, rychle uchopí ruku, vteřinu se obě těla zmítají – Doktor poznává Dívku, ohromeně.

DOKTOR: Kde se tu bereš? Co to vyvádíš? *(Znepokojeně si ji prohlíží.)*
Ty jsi opilá!

Dívka na něho dlouze dýchá.

DOKTOR: Tak přestaň!

Dívka vytáhne z kapsy županu malý tranzistor – sopránový hlásek zmlkne.

DOKTOR (konsternovaný): Moje Dorotka. Naše sekretářka. *(Přitáhne Dívku k sobě.)* Ty svinko, kde ses uhnízдила? Honem ukaž.

Dívka se vrací ke schodům, Doktor popadne svůj kufřík, spěchá za ní, skoro klopýtne o Davidovu nohu. Rozpřáhne se po něm, ale David mu elegantní hvězdou po podlaze unikne.

RÓZA (*u zahrady*): Rudolfe! – Rudolfe, jsi tam?

Dívka na schodech šeptá Doktorovi do ucha, ten se směje, tlumočí.

DOKTOR: Lezla přes plot – utrhla si šaty – roztrhla – marně tloukla na dveře – tak si pomohla – vlásenkou! Co ji mrzí – Co tě mrzí? Ztratila pudřenku. Tu ode mne? Ale ale! (*Stoupají do schodů.*) Už jsem měl o tebe strach.

DAVID (*Róze*): Zlodějko.

Róza zůstane stát jako opařená. Doktor s Dívkou zmizeli na schodech. David pod schody si prostírá deku. Nahoře je slyšet dívčí smích. Róza se potká s pohledy Emilky a Dolfy.

EMILKA: Tatínek se obrací v hrobě. (*Odchází.*)

DOLF: Je to vůbec náš dům? (*Odchází.*)

RÓZA (*křikne*): Ještě ty!

Róza chce k zahradě, ale David jí zastoupí cestu. Rozepíná si košili, blíží se k ní.

DAVID: Máš předplacáno. Nezkusíme to?

Róza zavravorá, David ji zachytí.

DAVID: Ukážu ti, co mám na sobě, když jsem nahej.

Róza se vyprostí, běží ke schodům, vzlyká, rychle stoupá nahoru. David se složí na zem pod schody, ruce pod hlavou, civí ke stropu. Ze zahrady se tiše vrací Rudolf, zůstane v pozadí.

DAVID: A ženský nohy po nás šlapou, amen. (*Stočí se na bok.*)

Rudolf zpod pláštěnky vytáhne taktovku, kterou dirigoval muzikantům – zvedne ji: jeden po druhém se ozývají dechové nástroje, ale znějí disharmonicky, dýchavičně, pitvorně, groteskně. Zahrada se rozsvěcí, jako by ji provanul řídký jarní vzduch, stromy zaševelí drobným listím. Rudolf jde kolem figuríny, strhne z ní síť, jedním pohybem ji přehodí přes spícího Davida. Zvuk nástrojů se ztiší, jako by se vytrácel do zahrady a lámal se vzdálenou ozvěnou, nahoře vystoupí bublavý, táhlý hlas klarinetu.

RUDOLF (*dívá se vzhůru*): Ty, otče? Netlačí tě míra, když dělám jaro?

I klarinet se po krátkém zabublání vzdálí. Rudolf zlomí taktovku přes koleno, hodí ji mezi haraburdí.

RUDOLF: Tak jsme žili, nic zlého netušíce a po štěstí jako když se zem slehne. (*Sedá si na židli před figurínu.*) Nejsme nemocní? Doktoři si nás podávají, měří nás, váží, ohledávají, až nás jednoho dne vypustí na svobodu, o berlích, s parukou a protézami. Budem nadobro vyléčení a vesele si budem poskakovat po jedné noze, která nám zbyla. Tak nás přivádějí k rozumu – ach, dát jim volnou ruku, udělají si ze zahrady operační sál s reflektory a odpadkovými kbelíky, kouknou se do nás pod jabloněmi, ale především nás uspí – omotají nás nepozorovaně jejich kličky háčky: kdo by se nesmál, když mu obvazují na konci těla palec u nohy? A poznenáhlu smyčku utáhnou až pod ohryzkem – zpívej, kanárku! Hle, ptáci v zoo, mají vyhrazenou píd' země, trochu paprsků a krmítko.

Pod jeho slovy se David jako ve zlém snu začal pod sítí zmítat, ale síť ho omotává, až v ní nehnutě uvázne. Rudolf se natočí přes rameno k figuríně.

RUDOLF: Taky tě pálí půda pod nohama? Máme co pít a máme maso! Ráno jsme jen tak rozhodili síť a k večeru jsme ulovili sumce s růžovou tlamou, která všechno schlamstne. Ale na takové, co se vydatně krmí, si ze zálohy brousí zuby smrt – ty nejžravější nej-

radši požírá. *(Jde k figuríně, něžně ji obejmě.)* Má vyzáblá má maso, ať si dá, vždyť chudinka je samá kost. Netvař se jako věčnost, jsme tu nakrátko. Že to je pozlátko? Pak buď straka a chtěj ho mít.

Na schodech se objeví Dívka v bělavé, prosvítavé košili, neslyšně sestupuje ze schodů. Rudolf s jejím pohybem dopředu se vzdaluje k zahradě.

RUDOLF: Jenom si škrtnout... jak bys doutnala! Shořela na prach, obrátila se a už se třela jako liščí ohon, honem křesala novou, další jiskru... Ale ty se v plameni kroutíš jako papír a já se probouzím sešlý, ojíňený, až po řasy pohřben ve tvém popelu.

Dívka přiklekla k Davidovi, vymotává ho ze sítě, lehá si k němu.

DAVID *(mumlá ze spaní):* To je dost, ňuňo, to je dost...

RUDOLF *(u zahrady):* Tak už mi taky jednou něco řekni!

Vteřiny ticha, obě těla se zamotávají do sítě. Rudolf vstupuje do zahrady, stmívá se – Rudolf se ještě mihne mezi stromy.

Konec první noci.

Druhá noc

Stůl je prostřený k večeři, v lustru svítí jediná žárovka. V místech, kde stála figurína, stojí Dívka, viditelná jen v siluetě. V zahradě pod rozložitý strom dochází Dolf, zastaví se, kouří doutník. S jeho příchodem se pohne Dívka, vstoupí do světla: přes ramena má přehozený plášť, na hlavě šálu. Došla k almaře, pokouší se ji otevřít, zkusí to i vlásenkou.

Na schodech se objeví Emilka, nese velký hrnec, je ve svátečním, má bílou zástěru s krajkou. Dívka ustoupí za almaru, Emilka dojde ke kamnům, staví na ně hluboký hrnec.

V zahradě se objevila Róza, přichází zvenku, dojde k Dolfovi.

RÓZA: Tobě je nejlíp. Kde je Doktor?

DOLF: Nahoře.

RÓZA: Co dělá?

DOLF: Hraje karty.

RÓZA: Sám?

DOLF: Hraje to jak ponocnej.

RÓZA: Ty nastydneš.

Emilka vypadá ochable a nevyspale, mechanicky míchá v hrnci dlouhou vařečkou. Dívka od almary se tiše krade k zahradě, na prahu se potká s Rózou, proklouzne do zahrady. Róza se po ní ohlíží, vrtí hlavou, jde dopředu, nápadně svírá a opatruje kabelku.

RÓZA: Kam šla?

EMILKA: Mě to nezajímá.

RÓZA: Neřeklas jí něco? Kde je doktor?

EMILKA: Nahoře.

RÓZA (*pod schody*): Co tam dělá?

EMILKA: Mastí karty.

RÓZA: Sám?

EMILKA: Dolf mu utek.

RÓZA (*sundává klobouk*): A mladej?

EMILKA: Ten si někde prohání tělo.

Dívka v zahradě došla k Dolfovi, připaluje si od něho cigaretu. Dolf se k ní přitočí, obejmě ji.

DOLF: Tobě bych ušil blůzičku, nabíranou, s volánkama...

Dívka mu vlepí pohlavek, rychle odchází, Dolf se za ní zaraženě dívá.

RÓZA: Emilko, dneska ti to sluší.

EMILKA: Starej cour.

RÓZA (*se dívá do hrnce*): Bude toho dost?

EMILKA: Ještě zbude.

RÓZA: Šel Rudolf k těm myslivcům?

EMILKA: Už dávno.

RÓZA: Kde moh být celou noc! (*Vzdychne.*) Doktor si ho moc chválí.

EMILKA: Copak ten.

RÓZA: Ty mi ale odsekáváš.

EMILKA: Já?

Do interiéru vejde Dolf.

EMILKA: Jsem nevyspalá.

RÓZA: Zato já jsem toho naspala!

DOLF (*se uchechtne*): Stejně ho vodí za nos. Ochechule.

RÓZA (*se podívá káravě na Dolfa, jde k zahradě*): Sebere se a pryč. Sama, v noci!

DOLF: Asi to má v povaze. Jenže tady po ní leda štěkne pes.

EMILKA: Jak se kroutí, jak se nadnáší –

DOLF: Neudělá poctivej krok.

RÓZA: Tak jsme byli vždycky při sobě. A když je nejhůř – Nechci, aby Rudolf skončil jako my.

Zahradou přibíhá David, v teplákách, na nohou má běžecké tretry. Vběhne do interiéru, je udýchaný.

DAVID (*překotně*): Jak to? Kam jeli? Kde je vůz?

RÓZA (*suše*): U nás se říká dobrý večer.

Na schodech se objeví Doktor. David jde pod schody, stáhne teplákovou bundu, osouší se ručníkem. Doktor schází ze schodů dolů. Došel k Emilce, ta na něj civí.

DOLF (*nad Emilkou*): Nezamhouřila oko.

DOKTOR (*roztržitě*): Má to často?

David se zachechtá.

RÓZA: Vy prý jste nahoře hrál karty?

DOKTOR: Ono to samotného nebaví.

RÓZA: Na Rudolfa nemusím čekat. Pozvali ho myslivci. Mají v hospodě svůj salónek s parožím a kančími kly.

DOLF: Otce taky zvali.

EMILKA: Tatínek býval čestný host,

DOKTOR (*uznale*): Srnčí ragú, bažant na divoko –

DOLF: Emilko, kdy budou ty špagety?!

RÓZA: Víte, doktore, že slečna odjela?

DOKTOR (*se zarazí*): Že odjela?

RÓZA (*vyplašeně*): Myslela jsem, že víte –

DOKTOR (*se dívá tázavě na Davida*): Tys ji pustil za volant? (*Róze.*)
Chtěla si prostě sehnat něco na zub.

RÓZA: Že nic neřekla! Mám algenu –

DOKTOR: Ta je schopná vzbudit cukráře. Neobejde se bez sladkostí. Už to bude rok, co jsem ji takhle sebral na ulici...

EMILKA: Na ulici?

DOKTOR: Na silnici.

Róza se po Emilce pohoršeně podívá.

DOKTOR: Postávala, stopovala. Náhodou jsem tenkrát nespěchal. (*Okusuje si nehty, úkosem pozoruje Davida.*)

RÓZA: Emilko. Doktor už hlady šilhá.

EMILKA: Není dříví.

DOKTOR: Že neřeknete! Davide, dříví!

David se neochotně loudá ke kamnům, u kterých leží větev a pila. Sevrže pilu mezi koleny, řeže větev, ale pila je tupá.

RÓZA (*Doktorovi*): Slíbil jste vyložit svůj plán.

DOKTOR: Rád, velice rád. Až se najím. (*Pozoruje Davida.*) Jsi jak mátoha. Cos dělal v noci?

EMILKA (*na Davida*): To je doba, než to přefrdláš!

David odhodí pilu, zkouší lámat větev přes koleno.

RÓZA: Dolf, tys byl ve světě, pověz doktorovi tu historku.

DOLF: Kterou?

RÓZA: Třeba tu od toho jezera. Jak ti ukradli šaty.

DOLF (*přemítá*): To nevím.

RÓZA: Ale ano, vzpomeň si. Přišel jsi jednou k tomu jezeru – jak se jmenovalo?

DOKTOR (*si bere ubrousek*): Čert vem jezero.

RÓZA: Přišel jsi zkrátka k tomu jezeru –

Praskne větev, Doktor sebou škubne.

RÓZA: Pak sis našel příhodný koutek, šaty složil na hromádku do trávy – A když jsi vyplaval na břeh, šaty nikde.

DOLF (*se směje*): Někdo je ukradl!

EMILKA (*se směje*): Pak stál po pás v žitě a na kolenou prosil tyrolského sedláka, aby mu něco na sebe půjčil!

DOLF (*přemítá*): V Tyrolsku? Který jezero to mohlo bejt? Tos mi nasadila brouka. (*Jde k almaře, vytahuje různá lejstra, zevrubně je prohlíží.*)

RÓZA: Ale Doktore. Vy nám spíte.

DOKTOR (*sebou škubne*): Já nespím. Vidíte, že nespím. Kdepak bych spal.

RÓZA (*k němu přisedne*): Jak to všechno dopadne!

DOKTOR (*mechanicky*): Ale madam.

RÓZA: Sám jste říkal, že to nejdůležitější přijde teď, dneska v noci...

DOKTOR: Milostivá, nejsem už mladík. Mimochodem, co ti myslivci, co ty hody?

RÓZA: Už by tady moh být.

DOKTOR: Třeba Rudolfovi dají něco s sebou.

EMILKA: Mají mu dát maketu pro tatínka. Vyznamenání!

DOLF: In memoriam.

DOKTOR (*suše*): Ať mu to dají. To by dneska neměl být problém.
A člověka to potěší.

RÓZA: Nebudete mi věřit, ale deset let si nikdo na tatínka nevzpomněl.

EMILKA: Až pan doktor.

DOKTOR: Milá Rózo, svět je nevytopená sluj. Aspoň světlo, víc světla!
(*Buší do stolu.*)

EMILKA: Máme povolené žárovky.

DOKTOR: Nač, slečno, žijeme jen jednou: Co víme, kdo to po nás pro-
hejří. (*Došel k Emilce.*)

EMILKA (*nabrala na vařečku špagety*): Ani se nehnou. Jako chcíplej
had.

DOKTOR: Na vás je nejhezčí, když mlčíte. Hop, Davide! Udělej světlo!
Skoč tam!

*David se vyhoupne na stůl mezi talíře, utahuje jednu žárovku po druhé.
Róza pozoruje Doktora, který má oči upřené na Davida.*

RÓZA: Vás něco trápí.

DOKTOR: Ale proč.

RÓZA: Ráno jste byl plný optimismu.

DOKTOR: Ráno všechno vypadá jinak, Rózo.

*Emilka vzala hrnec do zástěry a odchází za almaru. S jejím odchodem se
rozzáří denní světlo. Dolf zmizí pod schody, Róza vstupuje do zahrady:
dojde pod rozložitý strom, opodál v zahradě stoupá vzhůru sloup dýmu.
Róza úzkostlivě se ohlíží k domu, marně rozhání rukama bělavý kouř.*

V interiéru David sedí na stole, klátí nohama, přežvykuje, na hlavě má dámský kapesník. Doktor přichází od vchodu, obejde hladově prázdný stůl, zastaví se před Davidem.

DOKTOR: Ono by tě nebylo, kdybys mě jednou pozdravil a zeptal se!
Jak ses vyspal, tati?

DAVID: Jak ses vyspal?

DOKTOR: Ušlo to. *(Stáhne mu z hlavy kapesník.)* Abych já se takhle po-
valoval!

DAVID: Neexistuje.

DOKTOR: Já i vleže si rozmejšlím, co udělám, až vstanu.

Doktor se podívá ke stropu, oba se zaposlouchají.

DAVID: Koupe se.

DOKTOR: V tomhle domě jsou šperky. Ale kde? *(Rozhlíží se.)* Bude to
těžký.

DAVID: Pro tebe?

DOKTOR: Kde přitom seděl, když to říkal?

DOKTOR *(voní ke kapesníku):* Idiot. Odkud máš tenhle kapesník? *(Či-
chá k němu.)*

Ze zahrady přichází Róza, jde k Doktorovi.

RÓZA: Měl jste pravdu. Shořela jak papír.

DOKTOR: Důvěřujte mi, mám výsledky.

RÓZA: Připadám si zrovna jako vrah. *(Rozeštká se.)* Jenom vědět, že
Rudolfovi to pomůže!

DOKTOR: Nechávám si vždycky nějakých sedm, devět procent. S tím
rizikem dnes ostatně žijeme všichni.

RÓZA: Panebože!

DOKTOR: Věda, Rózo! Mávla proutkem, změněn celý svět! Ne už čáry máry, ale hokus pokus, cítíte ten rozdíl?

RÓZA (*utrápeně přikyvuje*): Co řekne Rudolf, až se vrátí?

DOKTOR: Opatříme mu jinou dívku.

RÓZA: Kde?

DOKTOR: Ptejte se jinak. To jde do peněz.

RÓZA: Na kolik by to přišlo?

DOKTOR: Těžko říct. Musí být – (*Počítá na prstech.*) – zdravá, pohledná, mít pochopení, nechtít na tom utrhnout bůhvíco, se smyslem pro humor, katolička? –

Róza přikývne.

DOKTOR: Na jednu až moc, takovou neznám. Víc než pět pé.

RÓZA: Kolik, doktore?

Doktor svůj výklad říká přes Davida, který tázavě přihlíží.

DOKTOR (*na Davida*): Pět tisíc?

RÓZA (*rezignovaně*): Do města nemůžu, je neděle. Ale kdybych měla obejít celou ves, někdo mi půjčí.

Róza bere svou kabelku, jde k zahradě. David si přitáhne Doktora, chytí ho za sako na prsou.

DAVID: Kdy mi vyložíš karty?

DOKTOR: Dočkej klasu. (*Uvolní se, zastrkuje si kapesník ozdobně do kapsičky na prsou.*) Kam se hrabeš!

Ztrácí se denní světlo, vrátí se noc. Od věšáku přichází Dolf s rozloženou mapou. David pod Doktorovým pohledem slézá ze stolu, Róza sedá na židli.

RÓZA (*v klíně svírá kabelku*): Já tomu pořád nerozumím.

DOKTOR: Rozum do hrsti. Opatřili jsme Rudolfovi jinou dívku. Představte si ho chvíli jako vlak: někam se rozejel – my mu teď přehodíme výhybku. Už chápete?

RÓZA (*nepřesvědčivě*): Trochu, trochu.

David se odpoutá od Doktora, ze svého náčiní vezme kord, jde do zadního prostoru, zavile švihá kordem do vzduchu, vyvine se z toho jakýsi trénink: po vteřinách vyčkávání rychle zaútočí, jako by bojoval s chimérou, ale hned se stáhne, nepřestává sledovat Doktora.

DOKTOR (*Róze*): Chlapec si vzal do hlavy ideál. My mu ho zpozemštíme.

RÓZA: Jak jste na to přišel?

DOKTOR: Úvahou.

RÓZA: Říkáte úvaha, ale to chce mozek.

Doktor si přisedne k Róze, David se přiblíží.

DOKTOR: Musím předeslat: v noci jsem se na lůžku převaloval.

DAVID: Něco ti scházelo.

DOKTOR (*klidně*): Tak si účtuju s právě uplynulým dnem, zprvu jako by to nemělo řád... Jen si představte, jedu autem, najednou jsem ve voze sám. Co to? Porucha, říkám si?

DAVID: Byli jsme na jahodách.

DOKTOR: V listopadu? A dál, ta hospoda –

DAVID: Kde nám nenalili –

DOKTOR: Proč hospoda? Inu, takový zvyk. Politizuje se tam – kde ne? Přijdou na přetřes čerstvé drby, kdo s kým a o čem, koho okradli –

DAVID: Až zítra.

DOKTOR: – a tam se to dozvím! Můj přítel, za kterým se vypravím prvně v životě, je jednou nohou v hrobě!

DAVID: Oběma.

DOKTOR: A skutečně: slyším zvony, bim bam – honem na hřbitov! (*Davidovi.*) Kde vy jste byli?

DAVID: V hospodě.

DOKTOR: Chci jenom říci, jak to ve mně houstlo. Jedno s druhým začlo souviset, ty malicherné drobné příhody – mimochodem, na hřbitově mi šlohlí klobouk. Kurvy lidi.

DAVID: Byl kradenej.

DOKTOR: Ale nadevše ten případ s vaším bratrem. (*Zvedá se.*) Říkám si: dobrá, cože miluje? Miluje holku.

Róza se zavrtí.

DOKTOR: Neříkám to přesně?

RÓZA: Ach ano.

DOKTOR: Co že v té loutce miluje? Svůj sen. Jenže, pozor na to: zatím ho nerealizoval. Jako když já, Rózo, starý platonik, si věčně střeďám na dovolenou v Tatrách a nikdy se nevypravím.

RÓZA: Není čas.

DAVID: Ona mu na Tatry kašle, takhle do Alp.

DOKTOR: A pak už to šlo rychle – ráz na ráz.

RÓZA: Jedna dvě.

DAVID (*švihá kordem*): Tři čtyři.

DOKTOR: Pět šest. (*Buší do stolu jako při mariáši.*) Já bych jed. Bože, já bych jed!

Róza dojde ke kamnům, nad prázdnými kamny zůstane zaraženě stát.

RÓZA: Co jsme to –

DOKTOR (*nad prázdným stolem*): Kde jsme to –

DAVID (*jízlivě nad Doktorem*): A pak už to šlo rychle.

DOKTOR (*přikývne*): Ráz na ráz. (*Róze.*) Teď si představte tu rovnici: co kdyby mu loutka ožila?

Doktor kývne na Rózu, jde s ní za almaru, je slyšet šuškáání, Rózin smích, Doktorův smích. Po chvíli rychle vyjde Róza, za ní Doktor, každý skončí jinde. Róza se pudruje, Doktor si čistí brýle.

RÓZA (*se směje*): Co kdyby mu loutka ožila?

DOKTOR (*se zachmuří*): To byl můj nápad.

RÓZA: To je nesmysl.

Doktor mávne zlobně rukou, jde k zahradě.

RÓZA: A kdyby ožila?

DOKTOR (*se zastaví*): To byl můj nápad! Co kdyby ta loutka ožila?

RÓZA (*zamyšlená*): Takhle se zdál být slušný člověk.

Vrací se denní světlo, Róza mizí za almarou. David v zahradě štípe dříví na špalku. Mezi notovými pulty se objevila Dívka, ukrytá pod sítí. Zaujme na stejném místě podobný nehnutý postoj jako figurína. David se sekyrou ustoupí za keř – v zahradě se objevil Rudolf. V koutě zahrady stoupá ještě tence dým. Rudolf se na okamžik zastaví pod rozložitým stromem, pátravě se rozhlíží. Plášť má přes ruku, je neupravený, rozsuchaný. David se blíží k Rudolfovi, ten rychle vykročí k domu.

DOKTOR (*leze pozpátku pod stůl*): Jen klid a žádné extravagance.

Doktor se schová za ubrus. Rudolf vešel do interiéru, letmo se rozhlédne, jde dopředu. Když míjí figurínu, lehce o ni zavadí, zaváhá, ale pokračuje ke schodům, opět se zastaví.

RUDOLF: Emilko! – Rózo! (*Odhodí plášť.*) To je hnus. (*Vyběhne tři čtyři schody nahoru, křičí.*) Neděle, a oni pálí staré listí! (*Vteřinu vyčkává, sestupuje ze schodů.*) A kdyby listí. Křápy nebo co. (*Odkope všecko, co mu stojí v cestě, nervózně zakrouží, jde k figuríně.*) Abych nezapomněl.

Jedním pohybem strhne z figuríny síť, nedívá se na ni, jde dopředu, síť zmuchlá a zahodí. Dívka se lehce zakolísá: je podobná figuríně, stojí nehnutě, s podobným gestem a s očima upřenýma do neurčita. Rudolf se shýbne pro svůj plášť, hodí si ho přes ramena.

RUDOLF: Co říkáš pláštěnce? (*Otočí se na patě.*) Zvědavá? Budeš brzo stará. Cože? Ach tak. (*Obejde figurínu.*) Jsi jako každá. Skončíme to. Smlouva je smlouva. Přestává platit, když se neplní.

Dloubne do „figuríny“, ta se lehce zakymácí. Sedá si na svou židli.

RUDOLF: Včera v noci radili mi: vyspi se s jinou. Když nic, tohle s ní pohne. Tebe nemůže cejtít. Řekla: vyber si. Buď ona, nebo já.

DÍVKA: A ty?

RUDOLF: Mařím s tebou čas. Co ty víš, co je život.

DÍVKA: Tak mě nauč.

RUDOLF: Nenuť se. Co ti na tom záleží?

DÍVKA: Už mě to šťve.

RUDOLF: To brzy.

DÍVKA: Být jako pěna, stát tu jako kůl...

RUDOLF *(se zvedá)*: Nějak rozvazuješ! *(Jde k ní.)* Skončíme to. *(Bere ji v pase.)* Na půdu s tebou, mezi pavouky.

DÍVKA *(zruší nehybný postoj, vztekle)*: Ty mi dej pokoj!

RUDOLF *(užasle)*: Ještě se na tom světě ani neohřála – a už chce pokoj!

Rudolf spráskne ruce, vzrušeně přechází kolem notových pultů, Dívka rozčileně přechází na opačném konci.

DÍVKA: Takhle jsem si ten život nepředstavovala, to teda ne!

RUDOLF *(v údivu)*: Co tobě schází?

DÍVKA: Mít hlad, mít žízeň –

RUDOLF: Kde se to v ní bere?

DÍVKA: O všechno se každého prosit –

RUDOLF: Je to možné?

DÍVKA: Nemít ani kam zalézt, když chci spát! Na řeči už mě nikdo nenachytá.

RUDOLF: Byl nejvyšší čas. Opravdu máš hlad?

DÍVKA: Neptej se jakej.

RUDOLF *(vrtí hlavou)*: Ještě včera jen sfoukla svíčku – byl jsem rád. Než se noc s nocí sejde, už má hlad! *(Běží k almaře, hledá v ní.)*

DOKTOR *(pod stolem)*: Ne tak zhurta, jemně, s noblesou!

DÍVKA: Trhni si nohou.

RUDOLF *(přináší bochník chleba a nůž)*: Zakroj si.

Dívka se na něho tázavě podívá, Rudolf se směje.

RUDOLF: Takhle to opřeš o prsa – a krájíš.

DÍVKA *(dělá, jak jí ukázal)*: Au...!

RUDOLF (*jí zadrží ruku*): Bereš to napořád, to nesmíš! (*Vrací bochník do almary.*) S tebou bude ještě práce. Ó jé!

DÍVKA (*rozmrzele*): Suchej?

DOKTOR (*pod stolem*): Tak ho sem hod'!

RUDOLF (*se vrací, v údivu*): Už ho máš v sobě?

DÍVKA: To tu budeme jen o chlebu? (*Přitáhne si ho, líbá ho.*) Načni jiný bochníček.

RUDOLF: Jednou se to muselo stát. Já to věděl. (*Políbí ji, ukáže kolem sebe.*) Všecko, co tu vidíš, je tvoje. Nač máš chuť?

DÍVKA: Na tvůj drahokam, tvůj safírek...

DOKTOR (*sykne*): Ještě ne!

RUDOLF (*zakrouží kolem stolu*): Přece jenom jsem si tě vycepoval. (*Došel k ní.*) Byla jsi hloupá, až to bolelo.

DÍVKA: Miláčku. Nemáš už tak kulatý obličej. Pod očima první stín. Už popsany, ještě nepřeškrtaný. Dá se v tom číst a nemusím si nasazovat brýle mámení.

Dívka Rudolfa políbí, Rudolf jí unikne, přechází v pozadí, pobaveně se směje. Dívka se opře o stůl.

DOKTOR (*chytí Dívku za nohu*): A já, ňuňo?

RUDOLF (*u zahrady*): Pojd' ke mně! Pojd'!

DÍVKA: Já bych ráda.

RUDOLF: Co ti v tom brání?

DÍVKA: Tenhle stůl.

RUDOLF (*k ní došel*): Milý stole, ta slečna mi zobe z ruky, tak ji pusť.

Rudolf kopne pod stůl, Doktor vyjekne, Rudolf jde ke schodům.

RUOLF: I ty věci mají svůj život. (*Stoupá rychle do schodů.*) Pak že ne, pak že ne!

Rudolf zmizí na schodech, Dívka se marně pokusí ho zastavit. Doktor namáhavě vylézá zpod stolu, drží si bolestivě tvář.

DÍVKA: Tys mi to zkazil!

DOKTOR: Tys to zvorala! Jestli tě prokouk, máme dohráno.

Doktor se prohlíží v kapesním zrcátku. David jde dopředu, míví Doktora, obchází stůl, Doktor se po něm otočí, David se složí na zem pod schody. S jeho přechodem mizí denní světlo, vrací se noc. Róza došla ke stolu, Dolf stojí u zahrady, od almary přichází Emilka s hrncem, staví ho na kamna. Všichni se k ní upnou.

EMILKA: Vyvařila se mi voda nebo co.

Dolf se bezděky zachechtá, Róza se po něm pohoršeně ohlédne.

DOKTOR (*smutně*): To není ženská, to jsou litanie.

Všichni stojí nebo sedí nehnutě na místech, každý se utkvěle a zapomenutě dívá jinam.

RÓZA: Včera mráz a dneska obleva.

DOLF: Měl by padat sníh a mrholí.

EMILKA: Zas se budem těšit na léto.

DOKTOR: Jestlipak v těch lesích rostou houby?

DAVID (*na zemi*): Škrábe a kouše.

RÓZA: Žampiony.

EMILKA: Ted' je pěstujou i v dolech.

DOLF: Bratranec studuje na báňského inženýra.

RÓZA: Už nám vrátil ten stan? Půjčil si ho před pěti roky.

EMILKA: Jistě z něho vyrost. Ten vyrost!

DAVID: Přede jako kočka.

DOKTOR: Teď ti mladí jsou větší, než bývali.

DOLF: To je taky tím, že není válka.

EMILKA: Já jsem neviděla živýho Číňana.

DOKTOR: Mnohem vzácnější jsou Laponci. Aspoň tady.

DAVID: Když si vezme tu krátkou sukni...

DOKTOR: Existují obsese z hladu! Četl jsem to.

RÓZA: Emilko, Emilko.

EMILKA: Už, už, už. Už to bude.

Všichni sebou zavrtí, bezcílně se přemísť.

DOLF: Je to až hřích, jak my si žijem. Jinde nemají ani to.

RÓZA: Jednou jsem se dívala na zatmění slunce, ale zklamalo mě. To já si jinak představuju zatmění slunce.

DAVID: Na bříšku má takovou jamku...

DOKTOR (*ostře*): Vy snášíte slunce?

RÓZA (*váhavě*): No...

DOKTOR (*kategoricky*): Já slunce nesnáším! (*Začne přecházet.*)

EMILKA: Dneska při kázání lítal na kůru vrabčák. Tlouk do okna.

DOKTOR (*hádavě*): Zbytečně pomlouváme středověk. Obchodovalo se, chodili trubadúři a do malty se přidával žloutek –

DAVID: Na pravém prsu má takovouhle pihu.

DOLF: Jeden můj známý usnul ve vlaku pod pláštěm. Probudí se – a plášť pryč.

DOKTOR: Tak je osel. *(Zastavil se u Emilky ostře.)* Nad čím hloubáte?

EMILKA: Čím to je, že se někdy všechno spikne. Jak na potvoru, jako z udělání. Ale to je vždycky, když se nevyspím. Co s tím mám dělat, pane Doktore?

DOKTOR *(jí dá peníz):* Hod'te si šesták. *(Jde pod schody k Davidovi.)*

EMILKA *(za ním volá):* Panna nebo orel?

DOKTOR *(kleká k Davidovi):* Pust' mě na kousek.

DAVID *(ukáže ke stropu):* Tam máš postel.

DOKTOR *(nad Davidem):* Pak si poříd'te dítě.

RÓZA: Doktore!

DOKTOR *(složí ruce na hlavu):* Člověk se tak někdy bodne, Rózo. Když to přinesete domů – *(Začne přecházet.)* – je to malé, roztomilé, vejde se vám to do klobouku, šmejdí to, každou chvíli to najdete pod gaučem nebo pod pohovkou, trhá to záclony a koberce, tu loužička, tam loužička, až byste to nejradši vzala k Vltavě, ale: vrní to, ňafá, cení to na vás zoubky, pohafává – a už jste vedle, neseďte to zpátky.

Ticho.

RÓZA: Doktore.

DOKTOR: Žral bych jako pes.

RÓZA: Mluvil jste o synovi –

DOKTOR: Ano, Růžo. *(Přechází, mne si čelo.)* Přinesete to, je to malé, roztomilé – *(Zarazí se.)* Po zdech to čmárá sprosté obrázky – *(Zarazí se.)* A jen povyroste – *(Zastavil se nad Davidem.)*

RÓZA: Doktore.

*Vrací se denní světlo: pozdní odpoledne, po zahradě se válí mlha, po-
prchává. S proměnou světla se všichni vytratili. V zahradě pod rozložitým
stromem nervózně s roztaženým deštníkem přechází Doktor. V interiéru
se objeví Rudolf, nese stojací lampu s hlubokým stínidlem. Chvíli bloudí
sem tam, pak přistaví lampu ke své židli, sedne si, hlava mu zmizí pod
stínidlem. V zahradě se objeví Dívka, Doktor jí spěchá vstříc.*

DOKTOR: Kde couráš, krávo? Jak to vypadáš? *(Osouší ji svým kapesní-
kem.)*

DÍVKA: Neposílej mě tam. *(Obejme ho kolem krku.)*

DOKTOR: Blázníš? Bude to můj největší trik.

DÍVKA *(ho líbá):* Kašlu na to.

DOKTOR *(měkne):* Seber se, ňuňo. Je to naposled. Sednem do auta
a ujedem – Kdybych tě neznal. Moje malá má dráčky!

Doktor pleskne Dívku po zadku, Dívka mu unikne.

DÍVKA: Ale jak budeš slídit –

DOKTOR *(jde k ní):* ňuňo, co je s tebou?

*Dívka rychle dojde k domu, vstoupí do interiéru. Doktor zůstane zaraženě
stát, po chvíli se vrací pod strom.*

DÍVKA *(popojde nejistě dopředu):* Už sem chodím jak domů. Jsi to ty,
miláčku, pod tím širmem? Je tě jen kousek.

RUDOLF *(se nepohne):* Ztratil jsem hlavu.

DÍVKA: Máš to často?

RUDOLF: Ty ne?

DÍVKA *(se schoulí):* Zmokla jsem a teď mě všechno zebe.

RUDOLF: Zmohl jsem a teď mě všechno zebe.

DÍVKA: Jsme na tom stejně. Tak se převlíkni.

RUDOLF: Něco mi padlo do oka.

DÍVKA (*opile*): Tak si ho vydlobni. A vůbec – zaříd' se podle svého.

Dívka jde k zahradě, Rudolf vykoukne zpod stínidla, vyskočí, rychle jí nadeběhne.

RUDOLF: Že jsem ti rozvázal jazyk!

DÍVKA (*se nechá zastavit*): To že se mnou pořád mluvíš.

RUDOLF: Měl bych s tebou něco udělat – (*Políbí ji.*)

DÍVKA: Aby potom bylo o čem mluvit.

RUDOLF (*se směje, uvidí Doktora v zahradě*): Mokne mi přítel.

DÍVKA: Ještě nedávno jsem zbožňovala takového muže, jako je tvůj přítel.

RUDOLF: Doktora?

DÍVKA: Každá má svého doktora, ty hloupej.

RUDOLF: Všecky jste nemocné? (*Vede ji dopředu.*) Ty jsi dívka. Tajemná, krásná, lehká dívka.

Dívka se drobně směje.

RUDOLF: Je s tebou lehko. Lehká, lehounká.

DÍVKA: A co ještě?

RUDOLF (*ji usadí na svou židli*): Jako můj poklad.

DÍVKA: To je pitomost.

RUDOLF: Když říkám můj, tak myslím ten, co mám.

DÍVKA: Povídej mi o něm.

RUDOLF: Nejsem klenotník.

DÍVKA: Nejsem poklad.

RUDOLF: Nevíš o tom. *(Kleká si k ní, obejmě ji v kolenou.)* Málo jsi stála před zrcadlem.

DÍVKA: Nemám si ho kam pověsit. Mám jen to malé, kapesní.

RUDOLF: Ve kterém se vidíš po kouskách. Jednou ti ten obraz někdo složí.

DÍVKA: Anebo ne.

RUDOLF: Tak třeba: ty kotníky jsou jenom kousek nohy, na těch nohou není nakonec nic, dokud k nim nepřidáme boky. – A tak bychom mohli postupovat od jedné věci k druhé...

DÍVKA *(mu nastaví ruku):* Přestupovat.

RUDOLF: Je to jen hra. A proč si chvíli nehrát. Naučím tě tančit, chceš? Mluvit, chodit umíme – ještě tančit.

DÍVKA: Trdlovat, to je ono, trdlovat!

RUDOLF: Cos to pochytila za slovo?

Rudolf s Dívkou se spolu zvolna roztančí.

RUDOLF: Vysedávej doma, nebo zhrubneš.

DÍVKA: A nezhubnu.

RUDOLF *(se směje):* Jak to ještě plete: zhubnu – zhrubnu! Ta než se doopravdy rozkouká!

Zmizí spolu mezi notovými pulty. Denní světlo pohasne, všechno jako předtím. David leží pod schody, Doktor stojí u zahrady. Mezi notovými pulty se objevila Emilka s hrncem, míří ke schodům.

RÓZA: Emilko, kam s tím zase jdeš?!

EMILKA *(se zastaví na schodech):* Ta moje hlava.

RÓZA *(tleská):* Panstvo, ke stolu.

V tu chvíli Emilka zakopne o Davida, ležícího pod schody a vyklopí na něj hrnec se špagetami. Všichni ztuhnou.

RÓZA: Tys tomu dala!

David se posadí, setřásá ze sebe špagety.

EMILKA (*plačtivě*): Tý práce nazmar! Radši bych se neviděla.

DOKTOR: A vypadají tak pěkně.

EMILKA: Když se svrchu seberou... (*Sbírá z Davida i ze země špagety do talíře.*)

RÓZA: Ach, Doktore, to vás uctíme.

DOKTOR (*apaticky sedá ke stolu*): Kdoví, po čem tloustneme. (*Dá se do jídla.*)

EMILKA: Tatínek říkal: ber co je. (*Podá talíř Davidovi, sedá si na schody.*)

RÓZA (*Doktorovi, který marně zápolí se špagetami*): Dá se to jíst?

DOKTOR (*zarytě*): Doufám, doufám.

RÓZA: Dolfe, co ta historka z Vídně? Jak ses nastěhoval k té vdově!

DOLF (*se zamyslí*): To bylo v roce...

RÓZA: Na tom nesejde.

DOLF (*se uchechtne*): Jednou, když jsme byli v nejlepším –

EMILKA (*se směje*): Pokolikáté?

DOLF: Vyběhla krysa.

RÓZA: Tak to není.

DOLF (*ukazuje*): Takováhle. To rozhodlo.

Dolf si zapaluje doutník. Doktor po marném zápolení odstrčil talíř.

RÓZA: Můžeš to odnést, Emilko.

EMILKA: Už běžím.

DOKTOR: Dolfe, půjč mi doutník.

DOLF: Mám poslední.

DOKTOR: Tak ho rozpul.

DOLF: To ne.

DOKTOR: Tak mi to aspoň na chvilinku půjč! (*Lačně zabafá z doutníku. Vrazí do Davida.*) Jen to tělo. Hezké nohy, ale vystačil bys s jednou. Oči mdlé, nevyvinuté. (*Směje se.*) Nejspíš proto, že se nedají cvičit!

EMILKA: Hoch jako halapartna.

DOKTOR: Bez žluče, jako holoubě.

DAVID (*roztáčí Doktora*): Bodá do slabin, ale zbytečně. Touhle dobou mám před ním náskok nejmíň tři koňský dýlky.

David pustí Doktora, ten se zakymácí.

RÓZA: Pánové!

DOKTOR: Dneska spíš v autě! Rozumíš? To jsme přivedli na svět!

RÓZA (*chlácholivě*): Z toho se vyrůstá.

DOKTOR: Milá Rózo! Oni nevědí, kde se tu vzali, proč jsou na světě – podle toho s ním nakládají. Ne fantazií, ale hrubou silou. Co fištrón, důvtip – trénovaná pěst! Svět se láme, Rózo. Po nás přicházejí jiní, tak je to. (*Na Davida.*) Po všem se sápour. Urvat, co se dá. Jenže o štěstí se musíš trpělivě ucházet, jako o ženskou, která tě ne a nechce.

DAVID: Víím, že tě nechce.

DOKTOR: Neexistuje! (*Přechází, se stupňující se emfází:*) To věřím, že ji to čas od času baví. Ale dřív nebo později jí to nestačí. Tělo se na-
jí a hlad zůstává. Pak hledá toho, kdo ji pochopí. A to je láska.

RÓZA: Jak on všechno ví.

DOKTOR: Hledá si přístav, v kterém zakotví. Na palubě může přijímat
návštěvy, ale srdcem kotví tam někde dole.

DAVID: A to je láska.

RÓZA (*Davidovi*): Kam na to chodí?

DOKTOR: Kázeň, Rózo. Držím se zkrátka, sám na sebe ras, a vyžadují to
i od druhých. Všude mám oči, nepřipustím nic, co by mě jednou
mohlo překvapit. (*Zarazí se.*) Nehoukalo auto?

Róza zavrtí hlavou.

DOKTOR: To jsem blázen.

RÓZA: Aby tak nepřišla.

DOKTOR (*se přitočí k Róze*): Milá Rózo, něco jí dneska musím dát.
Aspoň zálohu. Jinak nehne prstem. Zadarmo nehrabou.

RÓZA (*sevrže kabelku*): Už jsem to pro vás připravila.

DOKTOR: Výborně.

RÓZA (*mu podá obálku*): Čtyři, víc jsem nesehnala.

DOKTOR: Čtyři tácy?

RÓZA (*mu vezme obálku*): Přepočítám to.

DOKTOR: Není třeba.

Sáhne po obálce, Róza mu ji nedá.

RÓZA: Za ty se už něco pořídí? Nebo ne?

DOKTOR: Když se to nepodaří – (*Sáhne po obálce.*)

RÓZA (*ucukne*): Doktore, nestrašte mě!

DOKTOR (*chlácholivě*): V čem je ten krám? Přijde jako nic a najednou – má před sebou ženskou, žádnéj kaučuk! Mrká, zívá, kejchá, dokonce mu tady začne chodit – (*Začne přecházet.*) Má hlad, ale jen na něco, má žízeň, ale tímhle ji neuctíš, leze mu po poklopci, čte dopisy, chce nové kombiné, chce všecko – a nezeptá se, kde na to mám brát! Věčně telefonuje, vaří pod psa, nepřišije knoflík, tluče nádobí, v divadle skuhrá, box ji vzrušuje, on autem, ona parníkem, on do Tater, ona do Alp, on to a ona ono – (*Křičí.*) už chápete?!

RÓZA: Aby nebyl zklamaný.

DOKTOR (*bez sebe*): To je život, ať mě nesere! Všichni jsme vinni, neexistuje, aby se z toho někdo ulejal! Na jedné lodi plujeme. A vůbec – proč není tady? Co ti myslivci? Co ty hody? Ať žere špagety! Tak, madam.

Zpovzdálí se ozve střelba a opilé hulákání. Všechny to vzruší. Doktor se poleká.

DOKTOR: Dejte to sem!

Doktor sáhne po obálce, Róza mu ji nedá. Střelba zesílí. Doktor začne zmateně pobíhat: na schodech narazí na Emilku, do zahrady si netroufá, bezděky se chystá zalézt pod stůl, David ho zadrží.

DAVID: Nepřehnels to, starouši?

DOKTOR: Ty zalez!

V zahradě se objevil Rudolf, provází ho sedm myslivců s ručnicemi, jsou v náladě, povykují, pokřikují – Róza s Dolfem běží k zahradě, Emilka, která podřimovala na schodech, se probudí.

EMILKA: Jsou tady!

RÓZA: Rudolf!

DOLF: Myslivci!

DOKTOR (*Róze*): Sám by domů netrefil?

EMILKA: To nadlesní. Má neprovdanou dceru.

RÓZA: Ta se pro Rudolfa napláče!

DOLF: Jen kdyby mu dala.

EMILKA: Já je pozvu! (*Jde k zahradě.*)

DOKTOR (*se mračí*): Tady se dá v klidu pracovat! (*Jde ke schodům.*)

RÓZA (*ho zadrží*): Buďte klidný, to zařídím.

Róza jde k zahradě, zastaví Emilku. Sama vejde do zahrady, mluví s Rudolfem a s myslivci.

EMILKA (*jde dopředu*): Zdálo se mi o tatínkovi, Dolfe. Chodí po zahradě, jako by se bál domů. Já ho zmerčím a povídám: Tatínku, cože nejdete dál? On se na mne smutně podívá a řekne: Holka, vždyť já už nevím, kudy se k vám jde, celé dny to hledám. Já: Už jste zapomněl, kde jsou dveře? – On se takhle podívá a řekne: Žádný nevidím. A opravdu, dveře tam nejsou, jako když je zazdí. Vtom jsem se probudila.

DOKTOR: Uf!

RÓZA (*se vrací*): Emilko, pan doktor by si možná dal kávu.

EMILKA (*uctivě*): Přejete si kávu?

DOKTOR: Ta by bodla.

EMILKA: Ráno mi došla. Pochybuju, že tam ještě nějakou mám.

Emilka dojde k Dolfovi, pověsí se mu na krk, rozpláče se. Rudolf v zahradě se loučí s myslivci.

RUOLF: Zvu vás na svatbu. Sbohem, kamarádi!

RÓZA: Jak to uděláme, doktore?

DOKTOR: Uklidíme se nahoru. Heslo: Pojd'te si se mnou zahrát kanastu. *(Vezme Davida kolem ramen.)*

DAVID: Jak na ni sáhne, já ho zabiju.

Doktorem to šhubne, David stojí nehnutě proti němu. Do interiéru vejde Rudolf, pod paží nese bronzového jelena, nikoho si nevšímá, dojde k Róze.

RUOLF: Ticho, prosím. Z úcty k tatínkovi myslivci odpálí čestnou salvu. Sedm výstřelů po sobě!

Myslivci v zahradě střílejí do vzduchu, jeden po druhém. Vpředu stojí všichni vážně, důstojně.

RÓZA: Přece ještě něco znamenáme.

EMILKA *(tiše)*: Ty ses neměl vracet, Rudolfe.

První se pohne Rudolf, odloží na věšák svou pláštěnku.

DOKTOR: Já napočítal čtyry.

RUOLF: Třem to nevyšlo. Celou cestu jim pršelo do hlavně. *(Podá Róze bronzového jelena.)* Pro tebe. *(Jde k Dolfovi.)* Tobě, Dolfé, jsem přines vybitou patronu. Můžeš to nosit jako náprstek.

RÓZA *(prohlíží jelena)*: Že tam nevyryli aspoň jméno.

RUOLF: Už to nestihli.

RÓZA: Dám ho do tatínkova pokoje. *(Zamíří ke schodům.)*

DOKTOR *(sykne)*: Ještě ne.

Róza se rozpačitě zastaví pod schody.

RUOLF *(došel k Emilce)*: Jen tobě jsem nic nedones...

EMILKA: To máš jedno.

RUOLF: Neděle, rolety stažený –

EMILKA: Až jindy.

RUDOLF: Leda bys chtěla sojčí peříčko. *(Ukáže peříčko na dlani.)*

EMILKA *(se směje, ale zazní to jako pláč):* No vidíš!

Emilka chňapá po peříčku, Rudolfova ruka jí uhýbá.

RUDOLF: Je z myslivcova klobouku.

EMILKA: Má ho přece pořád na hlavě. *(Vzlyká.)*

RUDOLF: Chvíli jsem dělal, že jsem opilý. Pak jsem jako přes něho přepad – a bylo moje, jen jsem takhle sáh.

Rudolf foukl do peříčka, to se chvíli vznáší, chytají ho společně do dlaní, smějí se, až si náhle Rudolf odvede Emilku dopředu, tiše.

RUDOLF: Až mi povíš, co víš.

EMILKA *(úpěnlivě):* Je to zlý, Rudolfe, je to špatný.

RUDOLF: Nemluv, nikdy nebylo líp.

Rudolf foukne do peříčka, Emilka pobíhá, chytá peříčko do dlaní, Rudolf se směje.

EMILKA: To jsem ráda, to si někam dám!

RUDOLF: Rózo?

RÓZA: Co je, Rudolfe!

RUDOLF: Budeš se zlobit.

RÓZA *(jde k němu):* Ale ne.

RUDOLF: Já v té hospodě nechal spoustu peněz. Včera i dneska.

RÓZA *(polekaně):* Kolik? – Já vím. Zítra to vyrovnam.

RUDOLF: Jako dneska: čekali, že něco pustím, když ti donesli toho jele-
na.

RÓZA: Zrovna tak to začalo s tatínkem.

RUDOLF: Máš přece peníze?

DOKTOR (*významně*): Pojd'te si se mnou zahrát kanastu!

Všichni se pohnou ke schodům, Rudolf zadrží Doktora.

RUDOLF: Náš otec byl vzácný člověk.

DOKTOR: To se ví.

RUDOLF: Uměl se napít.

DOKTOR: Kdo nepije?

RUDOLF: Byl samá ženská.

RÓZA: Rudolfe!

RUDOLF: Karbaník, že mu nebylo rovno.

RÓZA: Není ti hanba?

DOLF (*zadrží Rózu*): Jen ho nech.

RUDOLF: Nesvětil svátky, sprost'áčil a klel.

DOKTOR: Jako všichni.

RUDOLF: Myslivcům říkal: vy hovada v zeleným, klopte, klopte!

RÓZA: Kdo ti to řek? (*Vzlyká.*)

RUDOLF: Na muzikanty byl ras, mohli se ztrhat – za všecko je seřval.

RÓZA (*skloní hlavu na Dolfovo rameno*): Já to nebudu poslouchat.

RUDOLF: Ale každý za ním moh přijít. Neptal se, udělal, co moh.

EMILKA: Nepočítal.

RUDOLF: Nadělal dluhy –

RÓZA: Není to tak zlý.

RUDOLF: Na domě jsou tři hypotéky. Všecko probendil, jen pár drobností po mamince, na ty nesáh.

RÓZA: Já věděla, že nemáš mezi ně chodit. *(Rozeštká se.)*

DOKTOR: Je mi líto.

RUDOLF: Nestýskáme si. Když je třeba, jeden za druhého by dejchal. To Róza nás drží pohromadě. Nebýt jí, už jsme dávno byli každý jinde.

RÓZA *(zvedá hlavu)*: To není pravda.

RUDOLF: Malá tatínkova kapela, vid', Dolfe? Byl ve světě, moh se taky mít líp, ale snáší to s námi. *(U stolu.)* Emilko, nalej pánovi. Čaro-dějka. Z pár šestáků vám vystrojí hostinu. A pořád ještě někde něco má –

EMILKA: Kolikrát to sama nemůžu najít. Ta má hlava!

RUDOLF: Pro sebe si nenechá nic.

EMILKA: Pod postelí mám láhev šery.

RÓZA: Emilko! Ty už taky?

Rudolf ze svého svrchníku vzal láhev, podá ji Doktorovi.

RUDOLF: Teď si jděte zahrát kanastu.

Všichni odcházejí po schodech nahoru, Doktor jde k zahradě – tam pod rozložitým stromem stojí David.

DOKTOR *(naslepo)*: Davide, já tě vidím! – Davide, jsi tam?

David ustoupí za strom, Rudolf usedl na svou židli, v ruce má list papíru. Doktor se vrací, zastaví se nad Rudolfem, ten mu podá papír: je to list, vytržený z notového sešitu.

DOKTOR *(nahlédne do papíru, bez zájmu)*: „Že vás baví, scházet se u stolu a vykrmovat se. *(Popuzeně se podívá na Rudolfa, znovu*

čte.) Pro koho se má hubený zaoblit, pro koho červenolící blednout? Není lásky. Tu poslední spolu dvě noci zabíjíme.“ (*Vrací Rudolfovi papír.*) Samé lži.

RUDOLF: Tedy si je ponechte.

DOKTOR (*jde opět k zahradě*): Nejste nervózní?

RUDOLF: Nebud'te.

David se vytáhl na rozložitý strom, přilehne na převislou větev. Doktor se vrací dopředu.

DOKTOR: A když vám nepřijde?

RUDOLF: Přichází v botkách stále lehčích.

DOKTOR (*se ušklíbne*): Trochu nadnesené, nezdá se vám?

RUDOLF: Celá se tak trochu nadnáší.

DOKTOR: Aby neulítla.

RUDOLF: Uhýbají před ní větve, skřípe pod ní podlaha...

DOKTOR: Aspoň to mě s vámi sbližuje. Taky si pořád něco namlouváte.

RUDOLF: Nevěříte jí?

DOKTOR: A čemu věřit?

RUDOLF: To říkáte vy, kterému věří na smrt nemocný, že ho postavíte na nohy! Co mu namlouváte, doktore?

DOKTOR: Co říkáte vy své dívce?

RUDOLF: Jen pravdu. Na nic jiného bych nepřišel.

DOKTOR (*se k němu nakloní*): Už ji nemilujete?

RUDOLF: A jak.

V zahradě se objeví Dívka. Když dochází pod rozložitý strom, David se spustí z větve na zem a zadrží ji – Dívka vykřikne, tichý zápas. Doktor

stoupá po schodech nahoru. David v zahradě se pokoušel zadržet Dívku, ta se vyprostí; mlátí Davida deštníkem, David si ochabně brání rukama obličej.

DÍVKA: Už ti některá řekla, jak jsi trapnej?

Dívka rychle vykročí k domu, vstoupí do interiéru. Rudolf jí běží vstříc, vede ji dopředu. David v zahradě si sedne pod strom.

RUDOLF: Konečně! *(Pomůže jí z pláště, hodí ho přes židli, roztažený deštník položí na zem, usadí Dívku na svou židli.)* Už jsme ztráceli přehled, kdo je kdo.

DÍVKA *(se opile směje):* Ne tak rychle, spadnu ze židle.

RUDOLF *(ji sevře v ramenou):* Znáš ten termín, který používají bezpečnostní orgány? „Nechat někoho zjistit“.

DÍVKA *(sebou začne zmítat):* Mizero!

RUDOLF *(ji pustí, Dívka prchá k zahradě, volá za ní):* Zjisti konečně, kdo jsme! Udělej tomu konec.

DÍVKA *(se zastaví mezi notovými pulty, rychle):* Do pokoje mi padá kosé světlo, podetíná muškáty, i tu židli, na které sedím. Jehlou se mi provlík poslední paprsek. Přišla jsem ti knoflík. Vydrží jistě dýl než naše láska.

RUDOLF: Blábolíš. Proč neřekneš rovnou, co mi chceš?

DÍVKA: To by nebyla hra. Cos mi říkal? Jak to jde do živého, vždycky přestat. *(Políbí ho.)* Tys mi zamotal život.

RUDOLF: Tobě se to ještě nestalo?

DÍVKA: Nadělala jsem spoustu vylomenin. K další se chystám. Kdys mě prokouk? *(Dívka se tiše směje.)*

RUDOLF: Oni ti nerozumějí. Všeho se chápou holým rozumem, ořežou z tebe nejkrásnější větev, ty žlutozelené, na které už ani pták nesedne, protože při prvním dotyku se lámou.

DÍVKA *(se pohne, jde dopředu):* Vám se to mluví. Vy si žijete, můžete si zase v klidu hrát –

RUDOLF: Na koho? Na co?

DÍVKA: Třeba na lásku.

Rudolf se směje, usadí Dívku opět na svou židli.

RUDOLF: Jsou různé pády v životě člověka. Důležitý ten sedmý: s kým?

DÍVKA: Odpoledne, jak jsi stál nade mnou, padal na mne tvůj stín. Pak ses pohnul a ten stín sebou jen tak škubnul – a bylo po něm.

RUDOLF *(ji zvedá ze židle):* Ted' hezky stůj a chvíli počkej. *(Převrátí židli, zpod sedadla vyjme malou kazetu, otevře ji, vysype Dívce do dlaní šperky.)* Byly pro tebe. Jinou cenu to nemá.

DÍVKA *(užasle):* To je moje?

Rudolf přikývne.

DÍVKA: To všechno je moje?

Rudolf jí šperky nacpe do kapes, prázdnou kazetu odhodí.

DÍVKA: To si můžu vzít? Jen tak?

Rudolf přikývne, Dívka si bere plášť a deštník.

DÍVKA: Ty blázne. Děláš si ze mne blázny, vid'? Posmíváš se mi.

Rudolf mlčí.

DÍVKA: To, co ty, po mně ještě nikdo nechtěl. Na to ti může skočit jiná, ale já –

Rudolf mlčí.

DÍVKA: Nemysli, že je vrátím, to mě neznáš!

Rudolf mlčí.

DÍVKA: Z těch tvejch řečí se jednomu dělá nanic. Jsi hnusnej. A trapnej. Slyšíš?! (*U zahrady.*) Říkáš něco?

RUDOLF: Ať nezmeškáš.

Dívka vběhne do zahrady. David sedí pod rozložitým stromem, zkréhle objímá kolena, nepohne se. Dívka ho mine, otočí se.

DÍVKA: Hni kostrou. Čekám v autě. Už ať jsme pryč.

Rychle odchází. David se vymrští, vteřinu se překvapeně za ní dívá, běží k domu, vpadne do interiéru, Rudolfa si nevšímá, rychle pakuje své věci.

RUDOLF (*jde ke schodům, volá*): Rózo, Emilko...

DAVID: Drž hubu.

RUDOLF: Já jim to vyřídím.

David popadl velký kufr, ten se otevře, na zem se sypou knihy.

RUDOLF: Knihy nám necháš?

DAVID: Ty si někam strč.

RUDOLF: Všecky stejné, brožované, v cizím jazyce a nerozřezané!

Zvenku se ozve zahoukání auta. David horečně hledá pod schody. Rudolf otevře almaru, bere z ní ranec hadříků.

RUDOLF: Za ty knihy Dolfovy ostřížky. Snadno vyberete záplatu.

Rudolf hodí ranec Davidovi pod nohy, David klopýtne, zvenku se opět ozve zahoukání auta.

DAVID (*zvedl kord*): Vyrazím z tebe duši.

RUDOLF (*se pleskne do tváře*): Tamhle letí.

David s kordem podnikne prudký výpad. Rudolf uhne, David se vřítí do almary. Rudolf ukládá Davidovi do kufru ranec hadříků. David se dobývá do almary, v ruce má jen koš, kord se zlomil.

DAVID: Jakživ jsem neviděl takovýho idiota.

RUDOLF: Pravil idiot před zrcadlem.

David došel k Rudolfovi, rozmáchne se, Rudolf mu vlepí facku. David si povyhrne rukáv, vrátí mu ji. Rudolfovi poskočí hlava, chytí se za tvář.

DAVID: Když umíš dávat, musíš umět brát.

RUDOLF: Jenže co já dělám v rozčilení, ty děláš chladnokrevně. (*Uhne Davidově ráně.*) Nevidíš ten rozdíl?

DAVID: Přestaň kušnit.

RUDOLF: Miř na ústa. To mě umlčí...

Rudolfa stihne Davidova rána a snese se na něj několik dalších za sebou: Rudolf se pod každou vymrští jako hadrový panák, až po jedné z nich se sesype na zem. David rychle sbírá své věci, ranec hadříků vysype na Rudolfa.

DAVID: To za ty šperky – něco za něco.

Zvenku se potřetí ozve důrazné zahoukání auta. David prchá zahradou. Na schodech se vzápětí objeví Doktor, v ruce malý kufřík, cestou doobléká sako. Seběhne ze schodů, zjistí, že zavazadla zmizela. Běží k zahradě, zastaví ho zvuk odjíždějícího auta. Chvilí stojí ohromený. Vrací se dopředu, hledá po kapsách, najde nedopalek cigarety. Nemá zápalku, slídí po stole, bezděky zvedne kávovou lžičku.

RUDOLF (*na zemi*): Stříbro.

DOKTOR (*zavrtí hlavou*): Mojí specialitou byly pohřby. Na to ještě nikdo nepřišel: dopátrat se tajemství, které po sobě zanechají mrt-

ví. Abych zjistil, co po nich zůstalo, jdu za pozůstalými – tím to začne.

RUDOLF: Kam příště?

DOKTOR (*tesklivě*): Ztratil jsem šanci. Přišel větší grázl. (*Dal lžičku do kapsy, všimne si poprvé bedlivěji Rudolfa.*) Takhle se zřídit! Co jste pil? To víno od vás –

RUDOLF: Tady není výběr.

DOKTOR (*se uchechtne*): Šperky z vás dostala? No bodejt'. Ona to mohla někam dotáhnout. Když se někdo chce zničit – Jak se odtud dostanu?

RUDOLF: Půjčte si kolo, to je rychlejší.

DOKTOR: Nevzkázala mi nic? Aby neustydla. Ten blázen – klidně na ni otevře okno.

V zahradě se objeví David, bez zavazadel, blíží se k domu.

RUDOLF: Námezdní lékař, pronajatý vrah...

DOKTOR (*se směje*): Vy romantiku. Obyčejný zloděj. (*Bere si svrchník.*) Vymyšlené jsem to měl. Všecko vždycky nevyjde. Mimochodem, v té závěti stojí: Rudolfovi odkazuju to nejdražší, co mám... (*Rozhlíží se.*) Šperky jsou přece uvedeny zvlášť.

Doktor spatří Davida, který stanul na prahu.

DAVID: Jak to? Jak to?

David jde dopředu, klesne na kolena, pěstmi buší do země. Doktor k němu doběhne, bere ho v ramenou.

DOKTOR: Hochu, hochu!

David vzlyká.

DOKTOR: Foukla ti před nosem. To znám.

Doktor zvedá Davida, ustálí ho, jde dopředu, Rudolfovi.

DOKTOR: Můžu pro vás něco udělat?

RUDOLF: Pust'te laskavě ten gramofon.

DOKTOR (*jde ke gramofonu*): Co jste tý kurvě vlastně nakukal? (*Pouští gramofon, Davidovi.*) Vezmeš mě na rám? (*Na prahu.*) Noc, ta černá sluj naší duše. (*Hodí Davidovi svůj kufřík.*)

RUDOLF: Stejně píchneš.

Rudolf se schoulí na zemi. Doktor s Davidem odcházejí zahradou. Z gramofonu zazní Figarova árie. Doktor nahrbený odchází mezi stromy, zvedá si límec kabátu, opatrně se vyhne tůni, David se plouží za ním. Na schodech se postupně objeví Róza, Emilka a Dolf, vyplašení, jako zburcovaní ze spánku, nedooblečení. Seběhnou ze schodů, zmateně pobíhají, brzy objeví Rudolfa: pokoušejí se přivést ho k životu. Hořekují nad ním, lomí rukama, zvedají ho a přenášejí, Rudolf jim v rukou znovu a znovu bezvládně klesá jako loutka, které přestřihli dráty. Dolf s Rózou doběhnou až k zahradě, vzrušeně se dohadují, napadají a osočují – Emilka přinese kameninový džbán a ručník, navlhčený ho přiloží Rudolfovi na čelo. Deska dohraje, každý skončil jinde.

DOLF (*nad Rudolfem*): Ten nám ho srovnal, ten mu dal!

RÓZA: Najednou z toho všichni máte rozum!

Venku se ozvala policejní siréna. Do zahrady vstoupí tři muži s baterkami, prohledávají zahradu.

DOLF: Slyšíš, Rózo?

RÓZA: Kriste na nebi.

EMILKA: Co horšího se ještě může stát?

Emilka jde do zahrady, pod rozložitým stromem se zastaví s třemi muži.

DOLF (*nad Rudolfem*): Tak nevím, Rózo, nezdá se mi to. Bejt po mým, Rózo, volám doktora.

RÓZA: Tak poslyš, Dolfe: dokud budu živa, do toho domu doktor nevkročí.

Vrací se Emilka, tři muži s baterkami mizí v zahradě.

EMILKA (*u prahu*): Ještě je spravedlnost na světě. Na nic nemáme sahat, s Rudolfem nesmíme hejbat. Přinesou si aparát s bleskem, aby zvěčnili tu spoušť. Ted' jdou domů, jsou ženatý a chtějí se taky vyspat. Už je pronásledujou tři dny. Celou noc hledali naše popisný číslo. Dolfe, to ta meruňka. Pro větve není na barák vidět. Sem už netrefí než zloděj. (*Běží do schodů.*)

RÓZA: Už bude pokoj. Slyšíš, Rudolfe? Pomalu opravíme dům, zas to půjde. Jenom neklesat na duchu. (*Podívá se bezradně na Dolfa.*)

DOLF (*se napřímí, „zakokrhá“, tluče lokty*): Rudolfe, tak se přece vzmuž. Není nad to, když má člověk svůj dům a je v tom domě svým pá-nem. Co ty na to?

Na schodech se objeví Emilka: v jedné ruce kořenáč s azalkou, druhou ruku ukrývá pod zástěrou.

RÓZA: Já se neměla narodit.

EMILKA: Na to je pozdě. (*Zvedne kořenáč.*) Naše azalka. Nebyla k jídlu, tak ji nechali. (*Staví kořenáč na stůl.*) Ted' se navečeříme, mám věci!

RÓZA: Jak můžeš myslet na jídlo?

EMILKA: To je základ. Člověk se nesmí jen tak dát. I ta pampeliška se čepejří, když na ni sáhnou. Vid', Rudolfe? (*Vyndá zpod zástěry láhev.*) Moje šery taky nešlohli. Já jsem schválně řekla, že je pod postelí, ale bylo jinde.

DOLF: Prosím tě, kde?

EMILKA: Tobě zrovna to řeknu, tobě zrovna!

RUDOLF (*zvedne hlavu*): A mně, Emilko?

EMILKA: Co mám s tebou dělat?

Emilka se k němu nakloní, šeptá mu do ucha, Rudolf se dá do smíchu. Róza s Dolfem jdou k Emilce, ta jim unikne. Dolf si přitáhne Rudolfa, ten mu pošeptá do ucha, Dolf se dá do smíchu. Znervóznělá Róza si přitáhne Dolfa, ten jí přerývavě šeptá do ucha, Róza nad tím vrtí hlavou, ale i ona se začne smát... Kolem stolu poskakuje Emilka s lahví a bystře uniká Rudolfovi, Rudolfa začne pronásledovat Róza: když ho dostihne, buší ho žensky do zad a po hlavě. Dolf zuje treпку, pobíhá za nimi, míří, ale nehodí... Připomíná to honičku s Davidem z první noci, ale vypadá to teď jako nehlučná lehká hra z pocitu osvobození. – Náhle se zastaví, každý jinde.

RÓZA (*si upevňuje uvolněné vlasy*): Čemu se smějeme, my blázni.

Konec druhé noci.

KONEC

Josef Topol

Dvě noci s dívkou aneb Jak okrást zloděje

Edice Současné české drama

Ilustrace na obálce Perlik/Shutterstock.com

Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání

Verze 1.0 z 24. 1. 2019

ISBN 978-80-7602-521-9 (epub)

ISBN 978-80-7602-522-6 (pdf)

ISBN 978-80-7602-523-3 (prc)